

Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden

1965 - 2005

40 JAAR

Veertig jaar  
Fuchsiahinneringen



# **Veertig jaar Fuchsiaherinneringen**

door Herman de Graaff, Gerard de Lange  
en Aat van Wijk

Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden

Jubileumuitgave  
ter herinnering  
aan het  
40-jarige bestaan  
van de  
Nederlandse  
Kring van  
Fuchsiavrienden





'Braamts Glorie'

## Colofon

**Uitgave:**

Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden, Juni 2005

**Eindredactie:**

M. Crucke-de Clercq

**Teksten:**

H. de Graaff, G. de Lange en A. van Wijk

**Aquarellen:**

A. van Wijk

**Foto's:**

H. de Graaff, H. van der Post, A. van Wijk, H.J. Takken, Ph. van de Elshout, P.J. van Grondelle, D.M. de Vrij en mevr. B. Versantvoort

**Ontwerp en vormgeving:**

Dimitri Marcello de Vrij - Free Ad & Design, Sneek

**Druk:**

Drukkerij Banda, Heerenveen

© 2005 Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden

Abele Reitzessraat 9, 9851 AT Burum, telefoon (0594) 24 87 86

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden

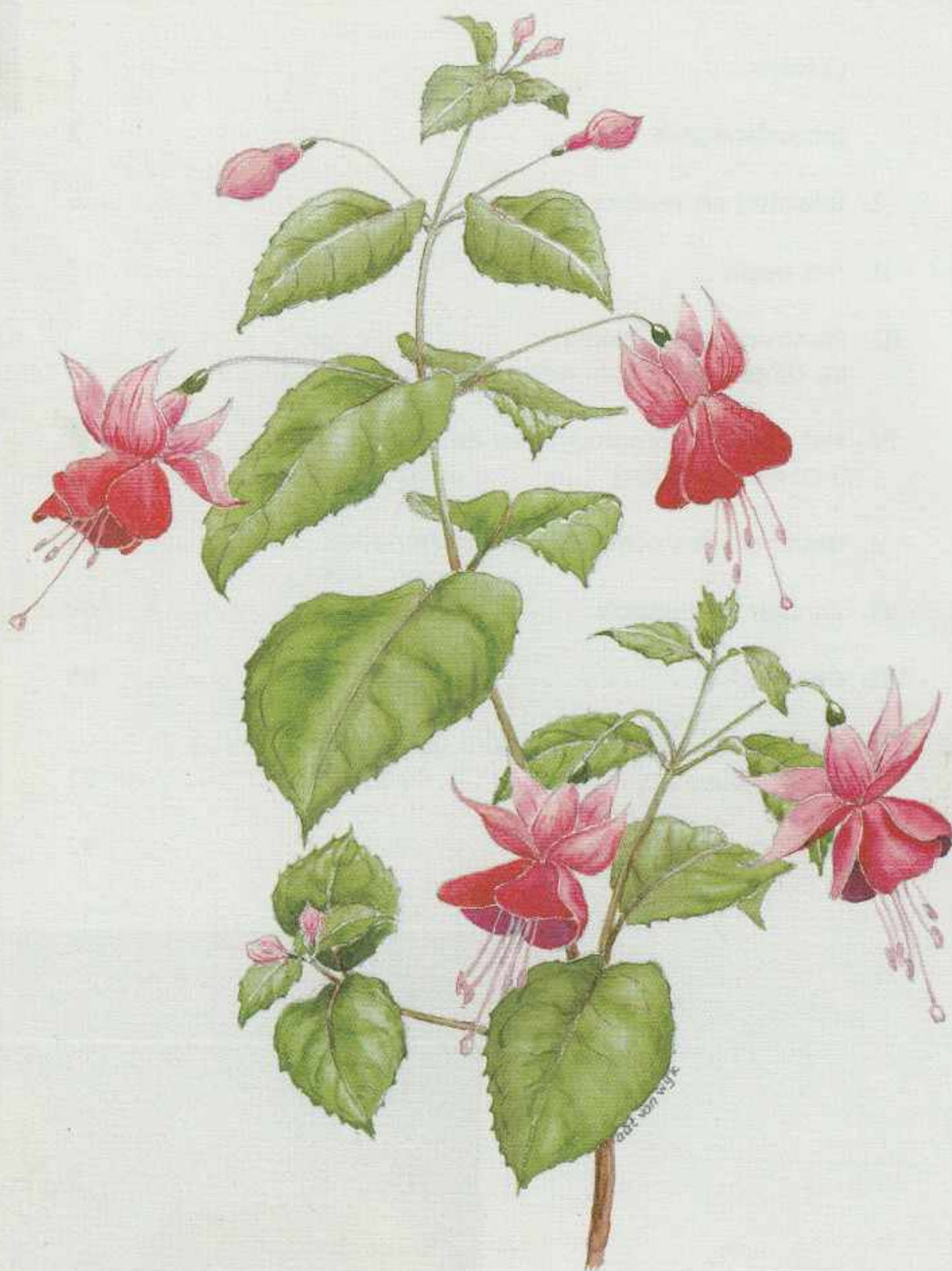


|                                                                                   |    |
|-----------------------------------------------------------------------------------|----|
| Colofon . . . . .                                                                 | 2  |
| Inhoudsopgave . . . . .                                                           | 3  |
| I Inleiding en verantwoording . . . . .                                           | 5  |
| II Het begin . . . . .                                                            | 7  |
| III Planttechnische zaken,<br>de Uitgebreide Technische Commissie (UTC) . . . . . | 19 |
| IV Het gouden decennium van de Nederlandse<br>fuchsialiefhebberij . . . . .       | 39 |
| V Nationale Tentoonstellingen en Floriaden . . . . .                              | 51 |
| VI Zomaar drie regio's . . . . .                                                  | 69 |
| VII Ons blad . . . . .                                                            | 85 |
| VIII Ontwikkeling van de structuur van de NKvF<br>in vogelvlucht . . . . .        | 91 |
| IX NKvF-onderscheidingen . . . . .                                                | 97 |

Namens Euro-Fuchsia overhandigt Piet van Grondelle een eeuwigdurende kalender aan de voorzitter van de jubilerende Kring.







1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden



## Inleiding en verantwoording

Dit boekje heeft niet de pretentie 40 jaar Nederlandse fuchsiageschiedenis vast te leggen. Ook als u verwacht een voor u belangrijke herinnering te zullen aantreffen, komt u vermoedelijk even bedrogen uit als die bezoeker van een fuchsiastekkenmarkt met een aanbod van 500 verschillende cultivars, die denkt alle gewenste planten van zijn of haar zorgvuldig samengestelde lijstje te zullen vinden. De slagingskans is hooguit 10 %. De kans dat uw naam er in staat is ook klein en staat niet in verhouding tot al het nuttige werk dat u voor de vereniging deed. Belangrijk in dit verband was, dat u zich op het juiste ogenblik op de juiste plaats bevond. Tenslotte zou het opschrijven van de namen van al die mensen die in de voorbije veertig jaar een rol binnen de NKvF speelden slechts weinig plaats voor echte herinneringen overlaten.

Het gaat over de herinneringen van de schrijvers met vertellingen over de mensen die in hun ogen een rol hebben gespeeld.

Herinneringen zijn nooit feiten. Menselijke waarnemingen kennen hun beperkingen, daarbij zijn ze gekleurd door persoonlijke voorkeur of aversie. Kortom, wij zijn veel beperktere getuigen dan we denken. Herinneringen van tientallen jaren her zijn door de tijd veranderd. Ook de verteller, de toeschouwer van toen, is een ander mens geworden, die soms hoofdschuddend naar zijn jongere ik kijkt.

Gelukkig bestaat ons verenigingsblad, waarvan de inhoud de werkelijkheid dichter zal benaderen, al vanaf de geboorte van de NKvF. Helaas bestaat die werkelijkheid veelal uit dorre teksten, ontdaan van elke emotie. Als schrijver moet je ze via je eigen inzicht en herinnering weer tot leven wekken. Veel regio's hebben al tijden hun eigen bladen, die ook het geheugen op kunnen

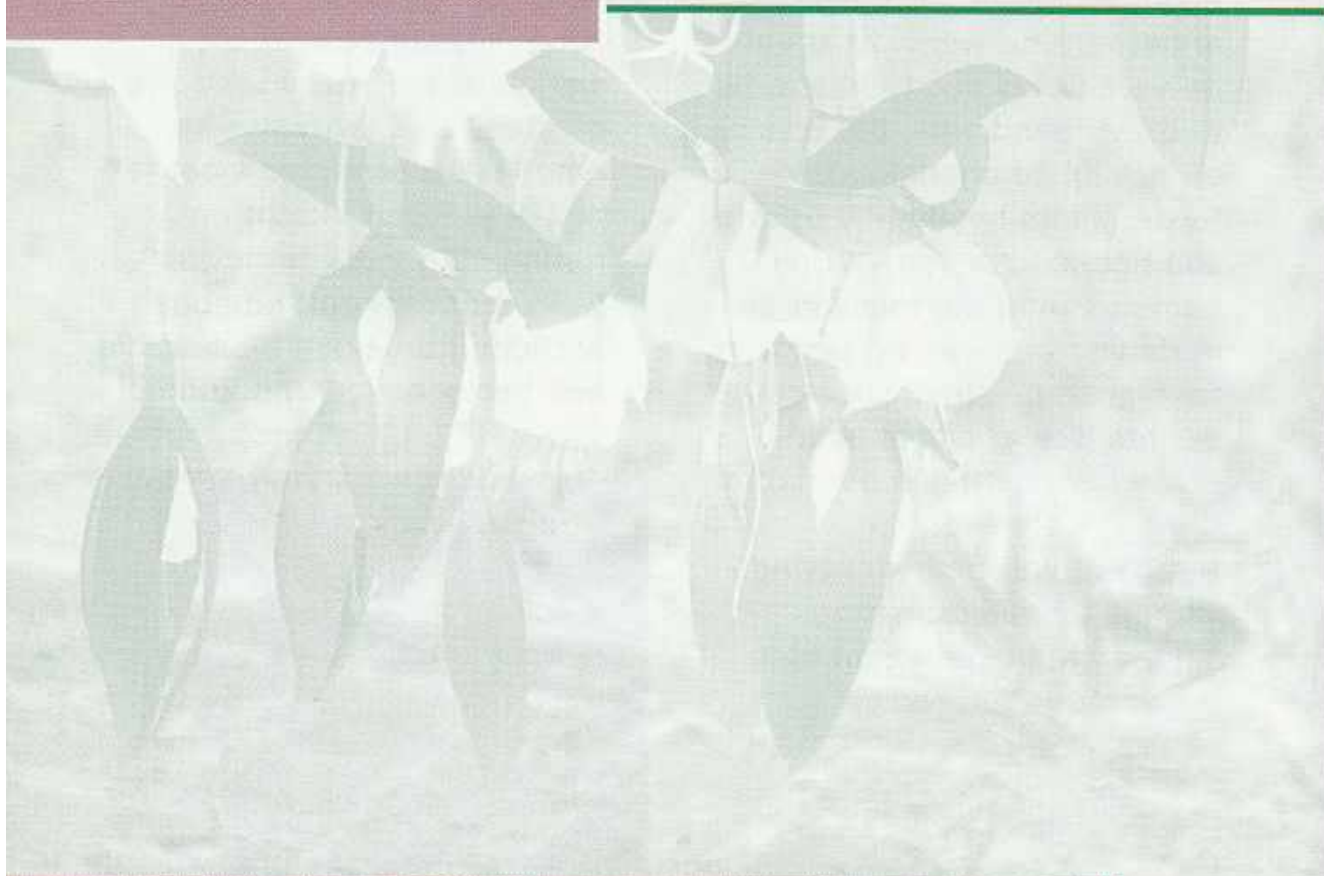




'Windhapper'

frissen waar het zaken betreft die nooit landelijke bekendheid kregen. Als dat allemaal niet helpt, blijven de mensen over die het allemaal hebben meegemaakt en door ons bevraagd kunnen worden.

"Veertig jaar Fuchsia-herinneringen", waarin een paar mensen hun best deden uw overgebleven herinneringen meer kleur te geven, hoopt u tenminste een paar aangename uurtjes in het verleden te bezorgen. Laat u echter nooit uit het paradijs van uw eigen herinneringen verdrijven, dat is onvervangbaar.



1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden



## Het begin

Voor mij was het begin een uitzending van "Weer of geen weer" met de onvergetelijke Bert Garthof en Dr. Fop I. Brouwer aan het ontbijt op de zondagmorgen van 28 augustus 1966. Hierin werd melding gemaakt van een tentoonstelling van fuchsia's in de Orangerie van de Hortus Botanicus van de Leidse Universiteit. De voor mij belangrijkste openbaring was, dat daar een botanische fuchsia stond met een seringachtige bloei. Uit de geschriften bleek dat het ging om *F. arborescens*, van de heer Stoel uit Wassenaar. Mijn latere vriend Hans van der Post uit Oegstgeest luisterde ook naar die uitzending en begaf zich naar de Hortus, waar hij stante pede lid werd, wat uiteindelijk zou leiden tot een langdurig bestuurslidmaatschap en een belangrijk aandeel in de fotografie voor Fuchsiana.

Zo zal iedere lezer wel zo'n begin hebben gekend, dat maar al te vaak is gekoppeld aan een tentoonstelling of show. Maar het echte begin, het begin van de Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden,

viel eerder: nu veertig jaar geleden, op 1 mei 1965, met de eerste algemene vergadering, die werd bijgewoond door enige tientallen leden.

Een vereniging als de onze kwam niet zomaar uit de lucht vallen. In het begin van de jaren zestig was de tijd echter rijp. Na de Tweede Wereldoorlog was de periode van 'Nederland zal herrijzen' gaandeweg overgegaan in 'Nederland is herrezen'. Wel schrijnden nog de oude wonden van het verlies van veel goede mensen en het verloren gaan van ons Nederlands Indië. Dat bevorderde echter de saamhorigheid.

Het verenigingsleven bloeide. Na lange tijd kwam er weer ruimte voor enige luxe en met de intrede van de 'vrije zaterdag' groeide de behoefte aan hobby's. Een vereniging als de Koninklijke Maatschappij voor Tuinbouw & Plantkunde beleefde gouden tijden.







'Willie Tamerus'

### Mevrouw A.P. Sicherer-Frijlink

Mevrouw A.P. Sicherer-Frijlink uit Bilthoven, bestuurslid van het eerste uur en later redactrice van het verenigingsblad, dat toen nog geen Fuchsiana heette, vertelt naar aanleiding van het eerste lustrum in 1970 hoe het allemaal is gegaan. Haar herinnering gaat daarbij terug naar de zomer van 1962. Ze las in "De Spiegel", een populair tijdschrift uit die tijd,

over een fuchsialiefhebber in Woerden, de heer D. van Delen. Ooit had deze heer de fuchsia 'Balkonkoningin' van zijn aanstaande cadeau gekregen en dat bracht hem tot het opzetten van een collectie van inmiddels al vijftig verschillende fuchsia's.



Mevrouw Sicherer zelf bezat ook een klein aantal bellenplanten, waaronder een paar erfstukken van haar overleden grootmoeder, vandaar haar belangstelling. Pas in 1964 kwam het tot een bezoek in Woerden en kon zij onder andere een volop bloeiende 'White Spider' bewonderen. Haast vanzelfsprekend kwam ze thuis met een uitbreiding van haar collectie en een definitieve besmetting met het fuchsiavirus. Wat later las ze in "Groei & Bloei" een stukje over een show van de British Fuchsia Society in Londen van de hand van mevrouw M.J. Meursing-Ferguson uit Hollandsche Rading, waarin deze een oproep deed aan belangstellenden voor het oprichten van een fuchsia-vereniging. Samen met de heer F. Roks uit Bergen op Zoom, die belangstellend was, vormden de eerder genoemde mensen een kwartet dat op 24 oktober en 19 december in de stationsrestauratie van Rotterdam C.S. de koppen bij elkaar stak. Men had voor de eerste ontmoeting afgesproken om als herkenningsteken een fuchsiabloem mee te brengen. De enige nog onbekende, de

heer Roks, werd inderdaad aangetroffen met voor zich op tafel een lucifersdoosje met drie fuchsiabloemetjes.



Mieke Meursing-Ferguson, de eerste presidente van de NKvF.





"Whispering Dawn"



## Oprichting

Op 1 januari 1965 werd de NKvF voorlopig opgericht met 38 leden, belangstellenden die zich hadden opgegeven. Ze werden op de hoogte gehouden door middel van gestencilde bulletins en uitgenodigd voor de oprichtingsvergadering op 1 mei 1965. Als eerste bestuursleden werden daar aangesteld mevrouw M.J. Meursing-Ferguson als presidente, de heer D. van Delen als secretaris, de heer

F. Roks als penningmeester en mevrouw A.P. Sicherer-Frijlink als bestuurslid en later redactrice van het verenigingsblad. Besloten werd ondermeer om Statuten en Huishoudelijk Reglement voor de nieuwe vereniging samen te stellen. Die werden aangenomen met wat ondergeschikte aanpassingen op een Algemene Vergadering op 25 november van het zelfde jaar.



Aanvankelijk was de vereniging bijna geheel op Britse leest geschoeid. Zo werden bij het toen vooraanstaande bedrijf "Wills Fuchsias" uit Chichester, Sussex, een twintigtal verschillende cultivars besteld, die door Johan de Groot, kweker te Heerde en later bekend als succesvol veredelaar en lid van de VKC-commissie, werden vermeerderd om naar goed Engels gebruik alle leden gratis vier (bij de BFS 10) gewortelde stekken te leveren. Dat lukte hier slechts één jaar. Ook zaken als verzorging en het vormen van de planten gebeurde naar Brits voorbeeld. Voor het 'vormen' werd zelfs het Engelse 'trainen' overgenomen, wat ons wat honderig aandoet, maar zelfs een Engelsman als John Wright schreef ooit dat tentoonstellingsplanten in zijn land veel weg hadden van geschoren poedels, wat hem uiteraard niet in dank werd afgenomen. Op den duur veranderde de Nederlandse aanpak. Wij kweekten in de eerste plaats onze planten niet voor competitieve tentoonstellingen, zoals dat in het Verenigd Koninkrijk voor

topliefhebbers het belangrijkste deel van de hobby was. Ook vonden we de traditionele methoden van de Engelsen nodeloos omslachtig. Zo zag ik op de Nationale Tentoonstelling in 1985 een aantal schitterend gevormde planten van Jan Maasakkers, waarvan hij vertelde dat ze met de elektrische heggenschaar gevormd waren en dat is andere koek.



Johan de Groot, belangrijk kweker en veredelaar, drager van de Zilveren Fuchsia (oude stijl).





'Majoor Bosshardt'

## Aantallen

| Jaartal | Aantal leden | Contributie  |
|---------|--------------|--------------|
| 1965    | 200 leden    | 10,00 gulden |
| 1970    | 750 leden    | 15,00 gulden |
| 1975    | 1.400 leden  | 17,50 gulden |
| 1980    | 2.100 leden  | 27,50 gulden |
| 1985    | 3.000 leden  | 32,50 gulden |
| 1990    | 4.750 leden  | 32,50 gulden |
| 1995    | 6.000 leden  | 36,00 gulden |
| 2000    | 4.500 leden  | 36,00 gulden |
| 2005    | 3.650 leden  | 21,00 euro   |

1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden



In die begintijd was het heel lastig om de eigen collectie aan te vullen. Aantallen die nu voor liefhebbers heel gewoon zijn, hadden we niet eens in het hele land. De sortimentslijst van de Firma De Groot uit Heerde telde in 1968 73 namen, waaronder 3 triphylla-hybriden, 3 *F. magellanica*-vormen en 1 *F. encliandra* (vrij zeker niet soortecht); in 1969 116 namen en begin 1970 130 namen. In diezelfde tijd adverteerde "Wills Fuchsias" met ruim 200 namen. Volgens de pas opgerichte Technische Commissie waren er begin 1970 in Nederland bij benadering 25 species in cultuur, welke zoals achteraf bleek voor een aanzienlijk deel kruisingsproducten waren, en ruim 550 cultivars. Veel nieuwe aanwinsten werden verworven door onderlinge uitwisseling (het beroemde stekkie van de fuchsia), want fuchsiakwekers waren in ons land nog dun gezaaid. Bekend waren: "Kooyman Fuchsia's" uit Voorschoten, de Firma De Groot uit Heerde, "Bruinsma's Tuincentrum" uit Aalsmeer en Van Wieringen uit Voorhout. Laatstgenoemde kweekte achter zijn bloemenwinkel fuchsia's, die mondjesmaat te koop waren. Belangrijk voor de

distributie van planten waren vooral de stekkenbeurzen van de vereniging. Hier werden gewortelde stekken geruild, maar nog belangrijker, door leden gekweekte plantjes werden voor een gering bedrag, 25 cent, verkocht. Het geld kwam ten goede aan de verenigingskas. Ter vergelijking, Johan de Groot vroeg voor zijn jonge planten 70 cent. De belangstelling bij stekkenmarkten was soms zo groot dat er regelmatig plantjes in de strijd sneuvelden. Mijn inmiddels overleden tante Tine vergeleek het met de veldslagen bij uitverkopen, waar textiel meer dan eens uit elkaar gerukt werd. De redactrice van 'Het Bulletin' moest denken aan haar drie apen als ze een bakje rijpe fuchsiabessen kregen, waar ze erg gek op waren. Later kwamen er regels en moest iedereen op zijn beurt wachten, die door loting werd vastgesteld.





'Delta's Parade'

Dat de nieuwe vereniging voorzag in een behoefte mag blijken uit het verloop van de ledenaanwas. Voor de Leidse tentoonstelling in augustus 1966 had men omstreeks 200 leden, daarna het dubbele. De tentoonstelling op het landgoed 'Elswout' bij Haarlem gedurende 14, 15, 16 en 17 augustus 1968 trok 12.182 bezoekers en leverde 181 nieuwe leden op. Na vijf jaar was het ledental gestegen tot 750. Tot 1969 bedroeg de contributie tien

gulden, daarna werd het vijftien gulden. Ook in die tijd waren dat geen schokkende bedragen. Ter vergelijking: de koffiemaaltijd (lunch) in Hotel Heidepark te Hollandsche Rading, waar werd vergaderd, kostte in oktober 1966 zes gulden.

Desalniettemin moest er herhaaldelijk tot contributiebetaling gemaand worden en vielen jaarlijks enige tientallen leden af wegens wanbetaling.



## NT 1970

In die begintijd waren veel leden afkomstig uit andere plantenverenigingen zoals de Koninklijke Maatschappij en de Orchideeënvereniging. Onder hen waren betrekkelijk veel vakmensen uit de groene sector. Omdat tweeverdieners in die tijd nog zeldzaam waren had de Kring een vrij hoog 'Vereniging van Nederlandse Huisvrouwen'-karakter. Er werd veel geborduurd en het geheel deed een beetje deftig aan. Vrouwen speelden ook in het bestuur een belangrijker rol dan tegenwoordig.

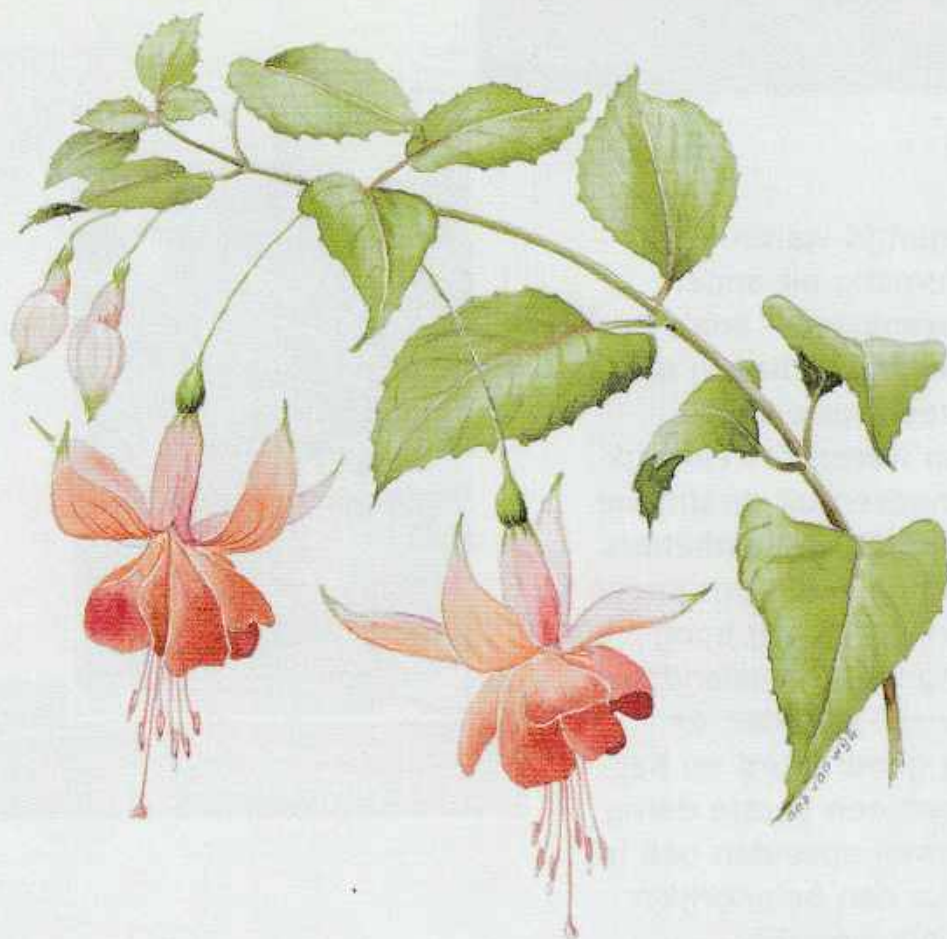
Ik herinner mij nog de geprikkeldheid van de heer Van Wieringen, die als kweker een mooie inzending had op de Lustrumtentoonstelling in Diergaarde Blijdorp in 1970. Hij klaagde dat "die dames" hem verboden hadden vanuit zijn stand stekken te verkopen. Misschien was het ook daarom dat toen Anna von Oven en ik hem enige tijd later bezochten om wat planten te kopen, hij met mij geen problemen had, maar Anna, die mij nota bene geleerd had met fuchsia's om te gaan, had veel moeite wat van hem los te krijgen.



Het "droomtuintje" tijdens NT 1970 te Rotterdam







'Danny Kay'

## Fuchsiarage

Verreweg de meeste leden kwamen uit het westen van ons land en concentraties in het ledenbestand waren Amsterdam, Rotterdam, Leiden, Wassenaar, Den Haag, Haarlem, Utrecht en het Gooi, waaruit geconcludeerd mag worden dat op het platteland de fuchsiarage nog niet echt ontdekt was. Inmiddels weten we dat in de afgelopen 40 jaar een popularisering van de fuchsialiefhebberij heeft plaats

gevonden. De echt belangrijke collecties vinden we nu vooral op de goedkope zandgronden in het oosten en zuiden van Nederland. Daar zijn ook de meeste leden te vinden en vonden de grootste regionale tentoonstellingen plaats.

1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden



Sommige zaken zijn niet veranderd: zo werd al tijdens de eerste tentoonstelling in Leiden een 'dame', aangetroffen, die met een schaar rustig stekken liep af te knippen en ook nog kans zag met een heel boekje de poort uit te komen. Van dit ergerlijke gedrag zijn we nog steeds niet verlost ondanks de bordjes met 'Kijken met de ogen, niet met de handen' en natuurlijk veel toezicht. Hoewel de voorzitter, mevrouw Meursing, vond dat het veredelen van fuchsia's aan vakmensen diende te worden overgelaten, verzochtte ze in het verenigingsblad van december 1967: "Wie van onze leden kweekt de dubbele oranje fuchsia? Ik heb er al een mooie naam voor!". Dat werd de eerste geslaagde opdracht van de Veredelingsgroep, bijna twintig jaar later. In hetzelfde tijdschrift werd gemeld dat als er in Nederland iemand op het idee kwam fuchsia's te kruisen, de nieuwe vondst doorgegeven kon worden aan de American Fuchsia Society, met nauwkeurige beschrijving van de eigenschappen en de naam van de ouders. De naam zou dan na inschrijving in het register beschermd worden. Het duurde 15 jaar voor we daar aan begonnen en veel van

de huidige veredelaars laten nog verstek gaan en dragen zo bij tot verdere naamsverwarring. Al in 1968 gaf Dr. O. Wouters uit Utrecht, tijdens een Algemene Vergadering, als zijn mening dat het instellen van regionale afdelingen zinvol zou zijn. Een kleine twintig jaar later was die uitspraak nog haast een doodzonde. Inmiddels is de NKvF zelfs opgesplitst in regionale verenigingen, al mag men zich afvragen of dat nou wel zo'n gunstige ontwikkeling is. Ook in 1968 wordt het plan geopperd om foto's van alle aanwezige cultivars te combineren met een beschrijving met behulp van de RHS-kleurenkaart. Van Cd-roms hadden ze toen nog niet gehoord. De uitspraak dat weer een fuchsiatentoonstelling het volgende jaar zou kunnen leiden tot 'fuchsiamoeheid', geeft zeker blijk van een voorzienende geest van dat eerste bestuur.





'White Loeky'

1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden



### **Planttechnische zaken, de Uitgebreide Technische Commissie (UTC)**

Terwijl bij ons grote voorbeeld, de British Fuchsia Society, naast uiteraard de verzorging van de planten, bij de topliefhebbers sterk de nadruk lag op het kweken van showplanten en het vakkundig keuren daarvan op gewestelijke en landelijke shows, ontwikkelde de Nederlandse belangstelling zich in een andere richting. In het eerste Nederlandse fuchsiaboek, "Fuchsia's" door D. van Delen uit 1967, handelde welgeteld maar 11 bladzijden over verzorging, toepassing en ziektebestrijding, kortom het kweken van mooie planten. Over keuren werd niet gesproken. Zo bleef veel plaats over voor geschiedenis, species, veredeling, naamgeving en uiteraard een cultivarlijst. Ook in het verenigingsblad stonden in het begin al relatief veel artikelen met een wetenschappelijk tintje van mevrouw M. van der Zee-Kruseman (biologe), N. van Suchtelen (Wagenings ingenieur) en H.J. van der Grijp (amateur bioloog). Al in 1970 kwam de eerder opgerichte Technische Commissie met een

"Lijst van de in Nederland gekweekte fuchsia's" met de delen I. Cultivars en II. Species met daarna regelmatige aanvullingen tot april 1988. Ik herinner me nog hoe Drs. M. van der Zee en Ir. B. van der Haven, in het lelijke eendje van laatstgenoemde, stad en land afreisden om fuchsia's te beschrijven. Tijdens zo'n reis bezochten ze me en keken meteen de bloeiende zaailingen door. Ze ontdekten zo een 'La Campanella'-hybride met een hen niet bekende kleurcombinatie en dat werd 'Mia van der Zee'. Ik had als naam 'Mevrouw van der Zee' voorgesteld, maar dat werd verontwaardigd afgewezen omdat het in strijd was met de internationale nomenclatuurregels. Tegenwoordig worden die regels nog al eens vergeten.





'Kwintet'

Hoewel het bestuur dat zeker niet aanmoedigde, zetten rond 1970 amateurs de eerste schreden op het veredelingspad. Uit die tijd dateren: 'Suzanna', Van der Grijp 1968; 'Rika', Van der Post 1968 en 'Postiljon', Van der Post 1975; die na ruim 30 jaar nog steeds het aanzien waard zijn. De beroepshovenier Van Wieringen uit Voorhout bracht rond die tijd een zevental cultivars, waarvan 'Kwintet' (1970) de meest bekende is geworden. De beroepskweker Johan de Groot uit Heerde

kruiste zelfs gericht en introduceerde uitgaand van *F. regia* een aantal goede winterharde cultivars. Zo kwam in Nederland de fuchsiaveredeling op gang. De eerste Nederlandse fuchsia-cultivar was trouwens 'Garrechien', De Groot 1967, maar die is helaas verdwenen. Ooit schijnt er nog een Nederlandse cultivar te zijn geweest: 'Robusta', Tengbergen (vermeld in "Tuinbouwflora van Nederland" in 1855). Later is daar nooit meer iets van vernomen.



Toen ik met veredelen wilde beginnen leek het me nuttig mijn licht op te steken bij mensen die al successen hadden geboekt. Van de heer Van Wieringen werd ik weinig wijzer. Hij vertelde dat hij wat rijpe bessen fijn wreef in wat grond en dat was het. Hans van der Post uit Oegstgeest, die ik ontmoette na een lezing door hem voor de K.M.T.P over imkeren, was veel openhartiger. Op een goed moment besloten we tot samenwerking. Toen al zochten we naar nog niet bestaande combinaties. Voor de hand lag natuurlijk om aan het verzoek van mevrouw Meursing te voldoen en de nog niet bestaande dubbelbloemige oranje fuchsia te kweken. We gingen daarbij uit van enkel oranje en zo oranje mogelijke dubbele cultivars. Wat we kregen waren bloemen die niet echt dubbel waren, vooral in pasteltinten. We wisten genoeg van de wetten van Mendel om die eerste generatie met zichzelf te willen bestuiven. Resultaat bood dat niet, omdat die planten vrijwel allemaal steriel waren. Bij kruisingswerk gaat het vaak om grote aantallen en daarom bedachten we dat

we hulp nodig hadden. Zo werd na een oproep in Fuchsiana de Veredelingsgroep, eerst onder de naam van veredelingsproject, op 25 augustus 1979 met 12 leden opgericht. Het Hoofdbestuur had, misschien wel terecht, bezwaren tegen 'groepen' binnen de vereniging, die een staat in de staat zouden kunnen vormen. Daarbij zagen ze een project meer als een tijdelijke zaak. Dit project was dus gericht op het ontwikkelen van dubbel oranje. Toen de UTC werd opgericht, werd de Veredelingsgroep daar een belangrijk onderdeel van.

'Kath van Hanegem'







'Cees Spek'

De Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden is een vereniging van fuchsiavrienden die zich inzet voor de veredeling en verspreiding van fuchsia's. De kring is opgericht in 1965 en heeft sindsdien vele leden gewonnen. De kring organiseert regelmatig vergaderingen en excursies. De vergaderingen worden vaak in de tuin van Drude Reiman gehouden. De kring heeft ook een website waar leden kunnen vinden welke fuchsia's er zijn en waar ze kunnen worden aangekocht. De kring is een leuke vereniging voor iedereen die van fuchsia's houdt.



Vergadering van de nog jonge  
veredelingsgroep in de tuin van  
Drude Reiman

1965 - 2005  
40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden



Doordat de kruisingsgegevens van alle zaailingen aanvankelijk per computer werden bewerkt, kregen we al gauw een idee over wat wel of niet overheersende kenmerken bij fuchsia's waren en welke invloed het aantal chromosomen van de ouders had. Zoiets is belangrijk als je met een bepaald doel wilt kruisen. Ik hoor u denken: "Waar blijft geel dan?".

Theoretisch weten we de mogelijkheden daartoe aardig. Het probleem is echter hoe met die kennis in de praktijk te slagen. Zo wisten we pas cultivars met dubbele oranje bloemen te kweken toen we de beschikking kregen over *F. magdalenae* en nieuwe dubbelbloemige cultivars van Mrs. Annabell Stubbs uit Californië, met oranjerode en zalmkleurige tinten in de kroon, zoals 'Applause', 'Bicentennial' en 'Seventh Heaven'. Zij kwam langs dezelfde weg niet verder omdat ze niet met species werkte.

Wij hadden inmiddels geleerd dat wel te doen. In 1986 behaalde mijn 'Golden Spade' het Getuigschrift van Verdienste van de VKC. Het jaar daarop volgde 'WALZ Triangel' van Henk Waldenmaier. Zelf stopte ik met dit project omdat Henk een betere ingang had gevonden en ik daar om redenen van sportiviteit geen gebruik van wilde maken. Later bleek dat *F. magdalenae* niet echt een voorouder is om gemakkelijke liefhebbersplanten te kweken.

Mia Goodman  
en Drude Reiman







't Galgenveld'

Genoemd Getuigschrift van Verdienste was de belangrijkste onderscheiding die de Vaste Keuringscommissie (VKC) aan fuchsianieuwigheden kon toekennen. Al vanaf 1970 functioneerde binnen de VKC een Fuchsia Comité dat vooral gericht was op het toekennen van prijzen aan planten en inzendingen op tentoonstellingen. Vanaf 1976 werd het Getuigschrift van Verdienste gebruikt om aan te geven dat een fuchsianieuwigheid door de NKvF werd erkend. Nederlandse introducties zonder dit

getuigschrift werden niet opgenomen in verenigingspublicaties. Zo hoopte men de kwaliteit van de nieuwigheden te kunnen bewaken.

Toen we in de jaren tachtig onze nieuwigheden gingen registreren bij de American Fuchsia Society, de internationaal erkende 'registrar', werd ongewild de bijl aan de wortel van onze nieuwighedenkeuring gelegd. Steeds meer NKvF-leden lieten hun niet gekeurde of afgekeurde planten in Amerika registreren.



Zeker in de begintijd heeft de VKC-nieuwighedenkeuring een belangrijke rol gespeeld. Door te moeten voldoen aan de belangrijkste keuringseis: de plant moet anders zijn dan het bestaande sortiment, kwam de veredeling hier op een hoger plan. Het zoeken naar nieuwe wegen, wat onze veredelaars bracht tot het gebruik van niet eerder toegepaste species, voegde veel toe aan het bestaande cultivarbestand. Dat de bindende VKC-keuringen moesten worden beëindigd, kwam vooral doordat de uitslagen steeds minder

voorspelbaar werden. Geen enkele keurmeester kon nog werkelijk overzien wat 'nieuw' was. Juist de meer serieuze hybridiseurs voelden zich daardoor geremd bij het na een doorbraak ontwikkelen van gemakkelijker te kweken planten met de zelfde uiterlijke eigenschappen. Dat gebeurde vervolgens buiten onze grenzen, waar geen keuringsplicht bestond. Zo ging dat bijvoorbeeld met de grotendeels door onze Veredelingsgroep ontwikkelde nieuwe kleur aubergine. Een troost bij dit alles is dat in het Verenigd Koninkrijk, toch nog

altijd ons grote voorbeeld, het keuren van nieuwe cultivars al 20 jaar eerder werd opgegeven. We hebben het hier dus lang vol weten te houden.



VKC Nieuwigheidskeuring op het proefstation van de bloemisterij Keurders.

V.v.N.J.:

mevr. E. Boogaard-van der Meer, mevr. A.M. van der Pelt-Schaap en dhr. H.J. de Graaff





'Delta's Groom'

De Uitgebreide Technische Commissie werd op 9 oktober 1982 opgericht op instigatie van de toenmalige landelijke voorzitter Nicolaas (Bob) Aalhuizen. Hij maakte zich zorgen over het feit dat men overal in het land particulier bezig was met technische zaken en dat veel van dat werk gedoemd was verloren te gaan. Natuurlijk had Bob gezien wat inmiddels door samenwerking binnen het veredelingsproject werd gepresteerd. De doorslag

werd eigenlijk gegeven door het zoeken naar een manier om fuchsiacultivars te determineren. We dachten daar in de begintijd erg makkelijk over. Zo was er een methode van Leo Korting, waarbij de gegevens van de gezochte plant door de computer vergeleken werden met de gegevens van zoveel mogelijk kenmerken van in Nederland aanwezige fuchsia's. Een paar keer is het me werkelijk gelukt een mij al bekende fuchsia op die manier



weer aan de juiste naam te helpen. Daarbij moet men zich realiseren dat we nog niet beschikten over duizenden verschillende cultivars en dat er heel wat pogingen mislukten. Leo Korting werd vooral bekend om de "Korting-Lijst", waarin hij jaarlijks de aanwezige cultivars verzamelde van een twintigtal grote collecties. Zo was te zien welke planten dreigden te verdwijnen en vooral waar ze nog te krijgen waren. De determineermethode van Frank Brouwer berustte op een formule, de Brouwerformule, waar de gegevens van de gezochte plant in werden gestopt. In een dik boek had Frank de hem bekende cultivars gerangschikt volgens die gegevens en kon men, als alles goed ging, met behulp van de formule een groepje fuchsia's vinden die in kenmerken overeenkwamen met de gezochte plant. Beide systemen gingen mank aan het feit dat we te weinig gegevens uit de literatuur van onze cultivars hadden en dat die vaak ook nog onbetrouwbaar waren. Het was dus van belang alle cultivars uitgebreid te gaan beschrijven om hoe dan ook

de mogelijkheid tot determinatie te realiseren. Daarom werd de Beschrijvings-Determinatiegroep gevormd.

Al voor de oprichting van de UTC was er een klein gezelschap die belangstelling hadden voor wilde fuchsiasoorten. Een deel daarvan vond species als *F. arborescens* of *F. boliviana* leuk als heel grote planten in de tuin. Anderen, waartoe ik hoorde, wilden graag bij hun kruisingswerk species gebruiken. Toen de UTC werd opgericht, vormden deze mensen de Botanische Groep.

'Robert Stolz'







'Vobeglo'

Mevrouw Drude Reiman uit Hollandsche Rading, met haar voor species ideale tuin, werd voorzitter. Die tuin en haar huis werden de gastvrije plaats van samenkomst van de leden. In het begin was de enige bruikbare methode om aan species te komen, die uit Engeland te halen. Daar waren een paar grotere fuchsiakwekers, die ook wat species in hun catalogus hadden. De vermaarde Lunterse fuchsialiefhebber Dr. Sipke Appel had zo een

aardige collectie verzameld en was daar buitengewoon zuinig op. Alleen zijn goede vrienden, waartoe ik gelukkig behoorde, konden bij hem aan stekken komen. Veel van de uit Engeland gekomen species bleken later niet soortecht. De encliandra-soorten waren daar sterk gebastaardeerd, omdat ze uit zaad werden doorgekweekt. *F. arborescens* bleek, toen kenners er naar keken, een kruising te zijn met *F. paniculata* en veel van de aangekochte vormen van



*F. fulgens* waren weer kruisingsproducten met de andere vertegenwoordiger van de sectie *Ellobium*, *F. splendens*. Zo was er ook *F. speciosa*, die nu gewoon 'Speciosa' heet, omdat het een kruising is tussen *F. fulgens* en *F. splendens*, die mogelijk in het wild plaatsvond. De 'Speciosa' bleek een ideale kruisingsouder en daarmee was het de eerste botanische fuchsia waarmee ik veredelingsuccessen had als 'Machu Picchu', 'Oranje Boven', 'Je Maintiendrai', 'Greenpeace' en 'Spaceshuttle'. Als gevolg van dit voorbeeld hebben ook andere leden van de Veredelingsgroep, zoals Lutz Bögemann, ermee gewerkt. De meeste echte species kwamen later. In het voorjaar van 1981 hoorden we van Bob Aalhuizen dat de botanische tuin van de Universiteit van Californië te Berkeley een grote collectie fuchsiaspecies bezat, waarvan materiaal aan liefhebbers werd aangeboden. Een eerste zending van dertig gewortelde stekken van daar bleek in het vrachtruim te zijn bevroren, met als enige uitzondering *F. loxensis*. De overblijvende oplossing was de planten zelf te gaan halen

en als handbagage hierheen te brengen. Met medewerking van leden van de American Fuchsia Society haalde mevrouw Anna von Oven uit Lisse, op kosten van de NKvF, 313 stekken als handbagage, in kleine buisjes met water gestoken, naar ons land. Die werden de avond van aankomst nog opgepot door Hans van der Post en mij. Er werd voor de zekerheid van elke soort een stek op water geprobeerd. De paar soorten die mislukten deden dat achteraf zowel op water als in grond. De eenmaal gewortelde soorten gingen naar Drude Reiman, die er meer plaats voor had. Deze zending vormde de echte basis voor de Botanische Groep. Later kwamen daar o.a. via Paul Berry, in de vorm van zaden, en via de Engelse liefhebber verzamelaar Dave Green, nog een aantal soorten bij. Een probleem voor species-liefhebbers was, dat er vrijwel





'Majoor Bosshardt'

geen literatuur over bestond. Fuchsiaspecies komen uit heel verschillende gebieden, van koud tot tropisch en van periodiek droog tot altijd vochtig, om maar iets te noemen. Een gebruiksaanwijzing voor de verschillende soorten is dus wel nodig. Mevrouw Mia Goedman-Frankema, die al lang met Drude Reiman had samengewerkt, nam het op zich dit probleem op te lossen. Als basis moest ze alle fuchsiawerken van Paul Berry

uit het wetenschappelijke Amerikaans vertalen, wat zonder biologische opleiding niet simpel is. Dat, gecombineerd met haar eigen kennis over de verzorging van de verschillende species, leidde tot het schitterend uitgevoerde boek "Botanische Fuchsia's" (Terra 1992). Nog steeds is er geen vergelijkbaar boek in een andere taal, want de boeken van John Wright en Paul Berry voor liefhebbers vonden geen uitgever. Door het schrijven van haar boek



was Mia meteen de specialiste op speciesgebied in Nederland. Velen van u zullen zich nog de lezingen van haar herinneren. Altijd vergezeld van haar echtgenoot Ton, die volgens haar niets van fuchsia's wist, maar een belangrijk aandeel in de verzorging van de collectie had. Zelfs mensen die niets in botanische fuchsia's zagen, wist ze met haar verhalen en haar grote kennis enthousiast te maken. Met haar onverwachte overlijden op 17 mei 1996 liet ze de Botanische Groep wat verweesd achter.

Bij de net opgerichte UTC hoorde ook een Research-groep, die aanvankelijk aardig wat leden telde. Helaas is het nooit gelukt in teamverband enig onderzoek te doen en de groep die ooit nog een keer heropgericht werd, was daarom geen lang leven beschoren. Twee mensen deden in ieder geval heel nuttig werk. In de eerste plaats Antoon Bremer, die o.a. een methode uitwerkte om houtstekken van fuchsia's te bewortelen. Dit bood ongekende mogelijkheden om nieuwe Nederlandse introducties naar de USA te

sturen. Ze gingen daar in de herfst als bosjes snoeihout heen. Zo werd aan de belangrijkste eis van de Amerikaanse plantenziektenkundige dienst voldaan om plantenmateriaal zonder grond in te voeren. Antoon was ook jarenlang een soort 'mestgoeroe'. Hij werkte het idee uit om frequenter mest te geven (iedere dag) met een lagere dosering. Ooit hield ik in het zuiden van het land een lezing over veredeling. Bij de gelegenheid tot het stellen van vragen, was het enige wat men wilde weten, hoe ik over de bemestingsmethode van Antoon dacht. Licht geprikkeld zei ik dat eens per uur met een vierentwintigste deel van de dagdosering nog beter werkte. Later kwam dit Antoon ter ore, die 'not amused' was omdat ik, zo meende hij, hem niet serieus nam. Moderne kunstmestsoorten zoals "Osmocote" werken trouwens volgens





'Martin's Tiny'

hetzelfde principe. Antoon ontwierp en produceerde ook een mestdoseerapparaat dat op de tuinslang kon worden aangesloten. Als oud horlogemaker en begenadigd knutselaar had hij weinig moeite een toch wel fijnzinnige techniek in te bouwen in een betrouwbaar instrument. De tweede man was Gerrit van Veen, die het winterhardenproject vrijwel geheel op eigen kracht tot een succes maakte. Hij experimenteerde, geholpen

door een aantal mensen uit zijn regio, op een proefveldje bij de kwekerij "Overhagen" te Velp. Die locatie was gekozen als gebied met voor ons land koude winters. Desondanks bleef vergelijken onderzoek moeilijk, omdat ook daar te zachte winters tijdens de proefperiode voorkwamen. Het optreden van grondsimmels, die wortelrot veroorzaakten, frustreerde het onderzoek en daarmee uiteraard Gerrit. Het winterhardenproject werd afgesloten met het schrijven van "Winterharde Fuchsia's" (Gottmer 1992) door Gerrit van Veen. Dit werk heeft zeker bijgedragen tot meer aandacht voor fuchsia's als vaste planten in tuinen en parken. Het boek is een 'must' voor liefhebbers die zich daarop toe willen leggen.

In 1988 verscheen de eerste uitgave van de zogenaamde losbladige cultivarlijst met 660 namen. Het grote verschil met de uitgaven van de vroegere Technische Commissie was dat alle plantbeschrijvingen berustten op 'in het veld' verzamelde gegevens door de Beschrijvings-Determinatiegroep. Mevrouw Dymph Werker-van Groenland maakte



van die gegevens een leesbaar stukje en voegde zaken over verzorging en toepassing van de plant toe. Op den duur maakte ze ook alle beschrijvingen zelf en vormde zo in haar eentje de Beschrijvingsgroep. Alle cultivarlijsten, ook die van Leo Boullemier en zijn opvolgers, hebben het grote bezwaar dat er steeds addenda met nieuwe beschrijvingen moesten verschijnen. Om een bepaalde cultivar te vinden moest je vaak drie of vier addenda doorkijken. Dick Ahles kwam voor onze lijst met een geniale oplossing. Aanvullingen konden gewoon aan de ringband worden toegevoegd. Iedere cultivar kreeg daartoe een eigen nummer. Met behulp van die volgnummers en een bij iedere aanvulling meegeleverde nieuwe alfabetische inhoudsopgave was iedere beschrijving in een handomdraai te vinden. Inmiddels bevat de losbladige cultivarlijst, waarvan vijf edities verschenen, zo'n 3000 cultivars in twee dikke ringbanden (ongeveer

1000 bladzijden). Curieus is dat deze volgnummers, die niet meer waarde hebben dan de bladzijdennummers van een boek, een eigen leven zijn gaan leiden. Deze zogenaamde NKvF-nummers dreigen de plaats in te nemen van de registratienummers van de AFS, die wel, een zelfs internationale, betekenis hebben.





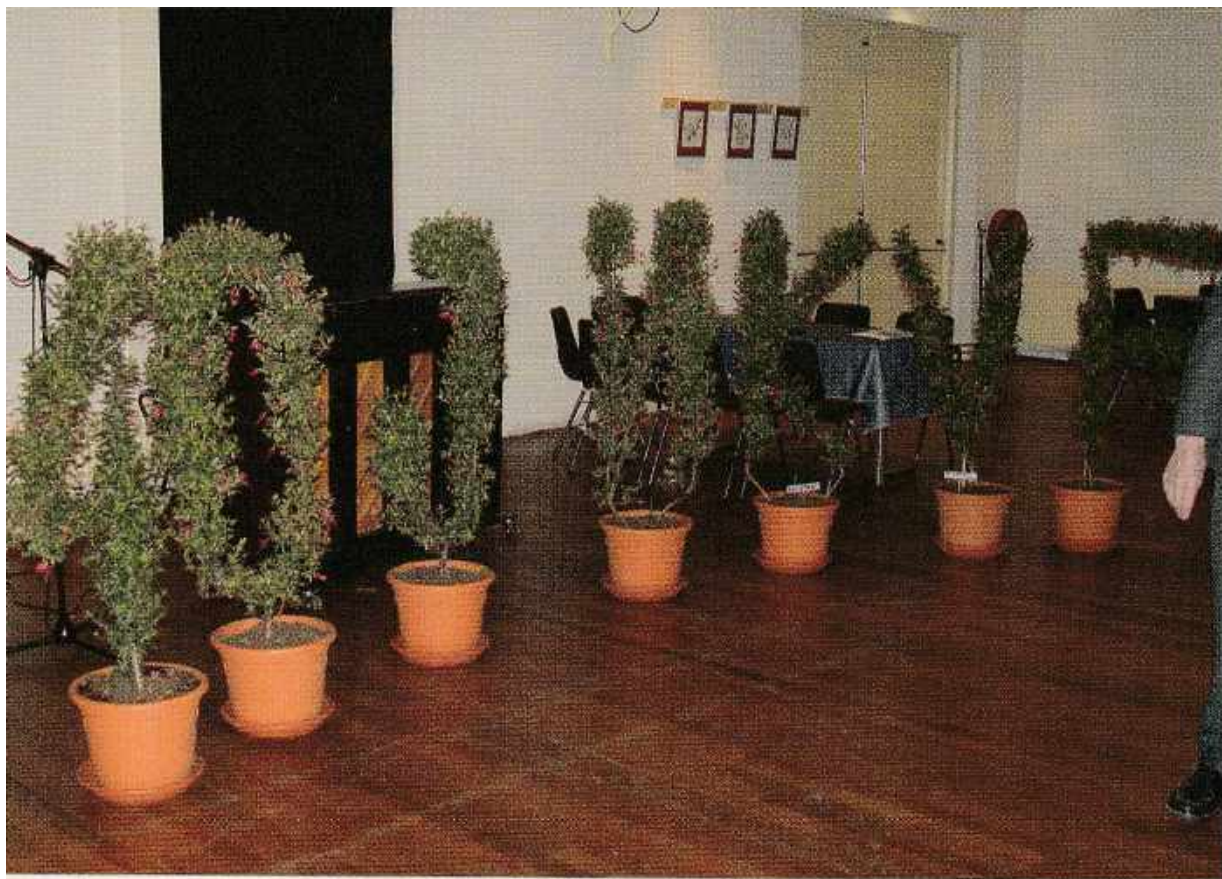




De Beschrijvings-Determinatiegroep ging ook verder, nu onder de naam Computer-Determinatiegroep, afgekort tot CD Groep, wat niet zo'n gunstige greep was tijdens de politieke opkomst van de ultrarechtse Centrum Democraten. Peter Rijkoort uit Bilthoven, een statisticus van de weerdienst, was de ideale leider. Hij zag haarscherp dat voor determinatie een enkele beschrijving niet voldoende was. Fuchsiacultivars zijn nu eenmaal buitengewoon variabel. Om een bekende cultivar als 'La Campanella' als voorbeeld te nemen: is die nu enkel, halfdubbel of dubbel? Dan heb ik het nog niet over de bloemkleur die sterk afhankelijk is van licht, temperatuur, bemesting en andere omgevingsfactoren. Peter bepaalde aan de hand van onderzoek dat per cultivar minimaal drie beschrijvingen moesten worden gemaakt op verschillende plaatsen en door drie verschillende beschrijvers. Dat zal nog minimaal 10.000 manuren kosten voor het huidige bestand en dat is meteen het zwakke punt van dit determinatieproject. Dat determinatie van cultivars niet zou kunnen is inmiddels

weerlegd. In verschillende gevallen was het al mogelijk een fuchsia met een niet kloppende naam te voorzien van de echte. Zo was het ook mogelijk een zaailing die in 2003 genomineerd werd bij de VKC-nieuwighedenkeuring te duiden als bijna identiek met 'Vincent van Gogh'. Omdat de losbladige cultivarlijst verre van volledig is, produceert de CD Groep al zo'n 15 jaar de "Cultivar Inventaris". In de eerste plaats is dit een hulpmiddel voor de beschrijvers zelf. De Cultivar Inventaris streeft er naar alle namen van mogelijk in Nederland voorkomende cultivars te vermelden. Daarnaast worden de auteur, het jaar van introductie en het land van herkomst genoemd, naast een beperkte plant- en bloembeschrijving. Fout benoemde planten - en die zijn er veel te veel - zijn voor het grootste deel met deze lijst te ontmaskeren. Toen mij





40 jaar NKvF gevormd door *F. glazloviana*

door de uitgever "Rebo Productions" werd gevraagd het boek "Fuchsia's" te schrijven, werd ik voorzien van ruim 200 kleurendia's van de bekende beroepsfotograaf en groenschrijver Nico Vermeulen. Hij had de foto's gemaakt op tentoonstellingen van de NKvF en bij professionele fuchsiakwekers en daarbij de namen gelukkig nauwkeurig overgenomen. Desalniettemin kon ik bijna 20 % van de dia's afschrijven, omdat de namen niet klopten met de afbeelding. Het gebruik uitsluitend van de Cultivar Inventaris was daarvoor voldoende. Dat er in

het in 1997 uitgegeven boek nog fouten staan, is niet door onzorgvuldigheid van Nico of mij, maar komt door de wat haastige werkwijze van de redactie.

Ik herinner me uit de tijd rond 1980 dat veel mensen enthousiast waren over bijna alles wat meer inhield dan gewoon 'fuchsia's hebben en houden'. Dat de verkoop van het boek met die naam uit 1985 zo'n succes werd hangt daar nauw mee samen. Het was een boek dat verder ging dan de gewone liefhebberij en ook goeddeels geschreven was door UTC-leden. Nu



hebben veel leden het allemaal wel gezien. Het in 1995 uitgegeven "Nieuwe Fuchsia Handboek" werd dan ook lang zo'n succes niet, hoewel de inhoud vollediger en van hogere kwaliteit is. Tenslotte ontstond "Fuchsia's hebben en houden" in een half jaar, en dat is wat gehaast. Het wachten nu is op een nieuwe golf van belangstelling, mogelijk als de jongeren hun carrière hebben gemaakt. Wat de UTC ons in de toekomst nog zal brengen is ruim twintig jaar na de oprichting moeilijk te zeggen. Gelukkig wordt dat in dit kader ook niet verwacht. We hebben het over herinneringen en die waren het beleven waard. In die twintig jaar, de helft van het bestaan van de NKvF, is het nut van een commissie die zich op de technische zaken rond de fuchsia richtte ruimschoots bewezen. Zelfs de groep met het kortste leven, de Researchgroep, heeft haar bestaan nadrukkelijk waargemaakt, al was het maar door het plezier van het praten over fuchsia's, wat die onderzoekers in de dop tot in het oneindige deden, zonder in teamverband ooit tot iets anders te komen.

Dat de Veredelingsgroep uiteenviel in zelfstandige veredelaars is inherent aan dat werk. Een dergelijke groep draagt, ondanks de successen in het verleden, een tijdbom met zich mee. Veredelaars delen hun echte geheimen nu eenmaal liever niet met collega's als de noodzaak daartoe niet duidelijk aanwezig is. Zolang er belangstelling voor fuchsia's bestaat zal die er zeker blijven voor de echte fuchsia's: de species, waaraan in de voorbije jaren een groep buitenbeentjes, binnen de Botanische Groep, hun plezier beleefden en herinneringen over successen en mislukkingen bewaren. Zolang er leden het enthousiasme op kunnen brengen voor het maken en verwerken van cultivarbeschrijvingen blijft er net als in het verleden, een belangrijke rol weggelegd voor de Beschrijvingsgroep en de CD-groep.





Ledenraadsvergadering met 'publiek'



De heer en mevrouw Rijkaart in gesprek met mevrouw Van der Laan



Oud-voorzitters Jan Kamphuis en Piet Blaauw



Bestuursinsigne uit de Aalhuizen-periode

1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden



### **Het gouden decennium van de Nederlandse fuchsialiefhebberij**

Zoals ons land zijn gouden eeuw kende is er zonder moeite een periode aan te wijzen die het gouden decennium van de NKvF mag worden genoemd. Die bloeitijd kwam tot stand onder het bewind van de tweede voorzitter Nicolaas Aalhuizen. Bob, zoals zijn vrienden hem noemden, was buitengewoon inventief en creatief en regeerde daarbij de vereniging als een verlicht despoot. Hij liet zich niet in de wielen rijden door democratische regels, waarin hij niet geloofde. Daarbij had hij waar het het verenigingsleven betrof ook in die jaren de wind nog mee. Dat de fuchsia het in Nederland goed deed mag wel blijken uit de schitterende fuchsiaplanten in het decor van de populaire Tv-serie "Dagboek van een herdershond", uitgezonden in 1978 en 1979. Tegenwoordig tref je die nog hooguit aan in Britse series. Natuurlijk kunt u denken: Herman de Graaff heeft het over de goede oude tijd, iets waar ouderen meermaals toe neigen. Toch laat de ontwikkeling van het

ledenbestand na de oprichting van de NKvF een steeds snellere toename zien, tot zelfs meer dan 6000 leden. Daarna volgde een duidelijke terugval en we trachten al jaren het bestand te stabiliseren op 4000. Juist in die begintijd was een groot aantal leden niet alleen tuinliefhebber of uit op gezelligheid. Velen van hen waren echt geïnteresseerd in het kweken van planten en in het bijzonder fuchsia's, met alles wat daar bij kwam.



Nicolaas (Bob) Aalhuizen  
bij zijn aantreden in 1968





Feest aan het einde van de Internationale Fuchsia Conferentie in Hilversum in 1982.

Kortom, het was gedeeltelijk een andere soort liefhebbers. Dat pas na het aftreden van Bob Aalhuizen en zijn langzittend bestuur het hoogste ledental werd bereikt en ook de meest succesvolle tentoonstellingen en shows plaatsvonden is niet zo vreemd. Voordien was de liefhebberij landelijk georganiseerd, daarna kregen de regionale afdelingen steeds meer kansen. Zij organiseerden regionale tentoonstellingen, die vaak de inmiddels

vijfjaarlijkse Nationale Tentoonstellingen naar de kroon staken. Ik herinner me Nuenen (1984) en Bredevoort (1988), maar later waren er meer van dat kaliber. Die tentoonstellingen brachten aanvankelijk veel geld en nieuwe leden op. Het tentoonstellingsbestuur van Bredevoort maakte bijvoorbeeld 35.000 gulden aan de landelijke penningmeester over. Omdat dergelijke winsten steeds minder naar de landelijke kas



vloeiden, werden sommige regio's echt rijk, wat de regionale liefhebberij steeds onafhankelijker maakte.



Dat was in feite de aanleiding tot de ontwikkeling die van regionale afdelingen regionale verenigingen met eigen rechts-persoonlijkheid maakte. In 1968 had het bestuur in verband met veel fuchsia-tentoonstellingen al gewaarschuwd voor fuchsiamoeheid van het publiek.

Vijfentwintig jaar later kregen zij gelijk en moest met

voorzichtigheid gehandeld worden om tenminste quitte te spelen. Ergens halverwege die toenemende en afnemende bloei van de liefhebberij lag naar mijn mening het hoogtepunt rond het jaar 1982.

Vijftien jaar later weidde ik "Product of Holland LXXX" aan dat jaar, omdat er toen zo veel gebeurde. Omdat ik ook in 1982 de eerste aflevering van mijn rubriek schreef, leek het me nuttig wat stukjes uit aflevering LXXX in uw herinnering terug te roepen.

1982 was het jaar waarin Bob Aalhuizen de Uitgebreide Technische Commissie - wel het hart van de vereniging genoemd - oprichtte. Het was het jaar waarin hij geld vrijmaakte om een grote collectie fuchsiastekken uit de VS naar ons land te halen. "Floriade 82" aan de Gaasperplas te Amsterdam, met een aantrekkelijke expositie van botanische fuchsia's en primaire kruisingen in de koude kas en een door het kunstlicht minder geslaagde binnententoonstelling, bracht Bob op een uiterst creatief idee. Op 4 augustus 1982 werd de Eerste Internationale Fuchsia Conferentie in Europa gehouden in de Scholengemeenschap "Groot Goyland" te Hilversum. Tijdens die conferentie werd een aantal lezingen gehouden die zelfs nu, 15 jaar later, nog de moeite waard zouden zijn. Ir. N. van Suchtelen sprak





Paul Berry in Nederland bij het bezichtigen van de botanische collectie van Drude Reiman

V.l.n.r.:

H.J. de Graaff, F. Brouwer  
P. Berry, D. Reiman  
en H. Waldenmaier

over de relatie tussen de vorm van de stuifmeelkorrels en het aantal zetmeelkorrels in de sluitcellen van de huidmondjes tot het aantal chromosomen. Ikzelf sprak over de doelstellingen en het werk van de toen nog maar twee jaar oude Veredelingsgroep. Mijn verhaal werd afgesloten met de vraag: "Zal het beeld van

de fuchsiacollecties, zoals dat zoveel jaren was met vooral magellanica-hybriden en triphylla-hybriden, veranderen door het werk van onze groep?" J.H. Waldenmaier vertelde over zijn onderzoek aan chromosomen. Rev. Dr. Brown en zijn zuster Mrs. Margaret Slater hielden een lezing over de oudste fuchsiakwekerij, hun familiebedrijf in Engeland. F. Brouwer had als onderwerp "Nieuw-Zeeland en Fuchsia's", zijn reisverhaal over dit verre gebied met de daar in het wild voorkomende fuchsia-species. Hij sloot de rij. Vanuit het idee, dit in andere Europese landen te herhalen, werd Euro-Fuchsia geboren. Als deze oorspronkelijke opzet, zoals dat ook later in Haarlem gebeurde, was gehandhaafd, zou Euro-Fuchsia echt een succes zijn geworden.

Tijdens de Algemene Ledenvergadering op 9 oktober 1982 diende ik een voorstel in om de organisatiestructuur van de Kring te decentraliseren. Dit leidde weliswaar uiteindelijk tot het instellen van regionale besturen maar verdeelde de fuchsiavrienden in twee uiterst vijandige kampen.



Bob Aalhuizen, in zijn hart een typische autocraat, hoorde nadrukkelijk niet tot mijn partij. Achteraf kan ik alleen betreuren dat mijn voorstel op die zaterdagmorgen mede aanleiding was tot het in 1987 aftreden van een voorzitter die onze, bij zijn aantreden nog jonge Kring, leidde naar een volwassen vereniging. Bij het aftreden van Nicolaas Aalhuizen schreef ik in mijn "Product": het is niet ongewoon de geschiedenis van een volk te verdelen in regeringsperioden. Zoiets heeft natuurlijk alleen zin als de regeerder in kwestie een bepaalde persoonlijkheid is, die duidelijk zijn stempel drukte op een bepaald tijdperk. Zo'n persoonlijkheid is Bob Aalhuizen en zijn stempel drukte hij nadrukkelijk. Nooit meer zal een voorzitter een zo grote vooruitgang in de fuchsialiefhebberij helpen mogelijk maken. En dat heeft niet alleen te maken met die ongewoon lange zittingsduur. Het haalt niet aan hier een opsomming te geven van de successen die onze Kring, tenslotte ons belangrijkste Nederlandse product, in de Aalhuizen-periode ten deel vielen. Trouwens dat ligt voor

iedereen anders. Vast staat dat het er veel waren". In 1996 voegde ik daar aan toe: Toen was het te vroeg om Bob Aalhuizen, de Bourgondiër, de anti democraat, de perfecte gastheer en metgezel, maar vooral de creatieve bestuurder in het juiste perspectief te zien. Nu, tien jaar later kan ik afstand nemen en de man die onze vereniging de UTC gegeven heeft, buitenlandse contacten sterk stimuleerde, droomde van een echt Nederlands fuchsiaboek om het vervolgens te realiseren in "Fuchsia's hebben en houden", de man die zelfs de fuchsiagoeroe Paul Berry uit Venezuela naar Nederland haalde om een lezing te geven, zonder terughoudendheid eren. Omdat de redactie van Fuchsiana beducht was het voorgaande in verband met Bob Aalhuizen te plaatsen, stelde ik voor zijn mening te vragen.





Nationale Tentoonstelling Zeist 1985

In een naschrift schreef deze:  
 "Teveel eer! Zo'n korte tekst  
 met zoveel epitheta rond mijn  
 persoon. Twee feiten wil ik  
 echter graag rechtzetten:  
 1. Ik trad in 1986 af en niet in  
 1987. 2. Het voorstel van  
 Herman in 1982 was niet de  
 reden van mijn aftreden als  
 voorzitter, maar mijn steeds  
 meer aandachtvragende  
 werkkring was de boosdoener  
 (voor Herman de weldoener).  
 Ik zou mij zeker nooit door  
 Herman tot aftreden hebben  
 laten dwingen".  
 (In 1986 trad Bob Aalhuizen



1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden

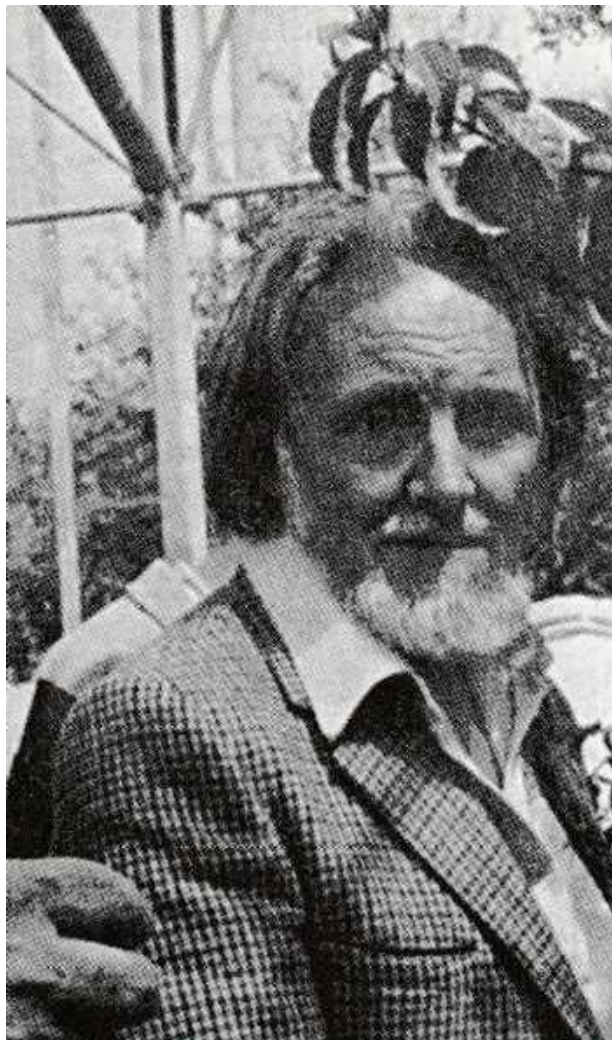


inderdaad af als voorzitter, maar hij bleef naast de nieuwgekozen voorzitter Christ Driessen functioneren als erevoorzitter).

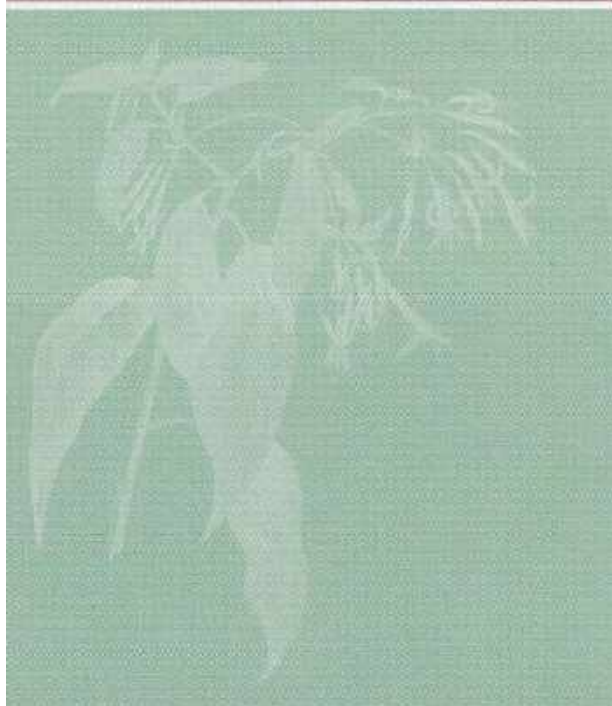
Terugkomend op de Internationale Fuchsia Conferentie in Hilversum mag opgemerkt worden dat de deelnemers inderdaad van heinde en verre kwamen, tot uit Nieuw-Zeeland toe. Zo werd door die Nieuw-Zeelander de opmerking gemaakt dat fuchsia's planten van het zuidelijk halfrond waren en dat wij op het noordelijk halfrond wel eens vergaten dat er aan de andere kant van de wereld niet alleen fuchsia's, maar ook liefhebbers bestonden. Waar het dat betreft lijkt er weinig veranderd te zijn. Dat we toch internationaler gingen denken, bewijst de oprichting van Euro-Fuchsia. In 1983 ter gelegenheid van het aanbieden van de uit de VS. afkomstige species aan de "Deutsche Fuchsia Gesellschaft" en aan "Les Amis du Fuchsia", werd besloten dat de NKvF de andere Europese verenigingen zou benaderen. Op 7 april 1985 werd een Europese fuchsiadag in Heerlen

gehouden waar bestuursafgevaardigden uit Duitsland, Denemarken, België, Frankrijk, Oostenrijk, Zwitserland en Nederland "Euro-Fuchsia" oprichtten. Nederland leverde op verzoek de voorzitter in de persoon van Nicolaas Aalhuizen en was in dat zelfde jaar de eerste gastheer in verband met de nationale tentoonstelling in Zeist. Daarna volgden Denemarken in 1986; Duitsland in 1987 enz. Euro-Fuchsia heeft zeker nuttige gevolgen voor de liefhebberij gehad, zoals uitwisseling van planten en kennis, bijvoorbeeld door het onderling mogen overnemen van artikelen uit de verenigingsbladen. Het oorspronkelijke Nederlandse idee dat tijdens de jaarlijkse bijeenkomsten ook gewone leden mee zouden profiteren van de aangeboden lezingen is buiten ons land nooit echt uit de verf gekomen.





John Wright, lid van de veredelingsgroep, leerde ons veel op technisch gebied en voorzag ons van *F. magdalenae* waaruit de WALZ-muziekinstrumenten reeks werd ontwikkeld



De gedachte van Bob Aalhuizen dat er veel uitwisseling op het technische vlak zou plaats vinden was te hoog gegrepen. Dat veel leden de jaarlijkse bijeenkomsten zagen als een duur uitstapje voor bestuursleden komt mogelijk voort uit de behoefte van veel landen om door middel van excursies, die niets met fuchsia's te maken hadden, zich nationaal te profileren. Zelf zie ik nog altijd Euro-Fuchsia 1992 in Haarlem als een hoogtepunt. Er waren naast de noodzakelijke vergadering, lezingen die ook door belangstellende leden werden bezocht. Mia Goedman sprak over species; Gert Baarda over fuchsia-chromosomen, met dia's waarop die echt te zien waren; John Wright over primaire kruisingen; Herman de Graaff over het doel van fuchsiaveredeling en Gerrit van Veen over winterhardheid bij fuchsia's. Daarnaast organiseerden we excursies naar Floriade '92 in Zoetermeer, de VKC-keuring van fuchsianieuwigheden in Aalsmeer en de tuin van de familie Appel te Lunteren. Een dergelijk programma moet Bob Aalhuizen voor ogen hebben gestaan toen hij het idee van Euro-Fuchsia uitwerkte.



In dat gouden decennium van de fuchsialiefhebberij ontstond ook het eerste boek dat de NKvF liet uitgeven: "Fuchsia's hebben en houden". In het najaar van 1984 belde Bob mij op een avond en vertelde dat dit idee bij hem was opgekomen – een beetje in de geest van "I had a dream" – en hoe ik daar over dacht. De gevormde redactiecommissie, waar ik deel van uitmaakte, selecteerde een twintigtal personen die krap een half jaar kregen om over hun onderwerp te schrijven. Uit 1200 willekeurige kleurendia's werden er rond 150 gekozen om het boek te illustreren. Dit alles om tijdens de NT '85 te Zeist, in verband met het twintigjarige bestaan van de NKvF, het boek te presenteren. Het was kort dag, maar het lukte ruim binnen het jaar het meest succesvolle Nederlandse fuchsiaboek te voltooien. Het werd echt een schot in de roos en onder die titel schreef H.J. Looman in Fuchsiana een recensie die ik u niet wil onthouden: "Een schot in de roos. In vijf woorden samengevat mijn mening over "Fuchsia's hebben en houden". Een bloemenboek geschreven door liefst 21 auteurs, dat

desondanks geen hutspot is geworden, maar een goed en evenwichtig geheel vormt. Wat op zich zelf een wonder is. Verklaring van dit wonder is wellicht dat de schrijvers stuk voor stuk ervaren deskundigen zijn, maar bovenal met een toegewijde liefde voor de fuchsia. Dat proeft men in het gehele boek. Hun grote verdienste is dat de ervaren fuchsialiefhebber, die meent alles te weten, er toch nog menig nieuwtje in zal ontdekken en dat nieuwkomers er door zullen worden aangespoord de verzorging van de fuchsia met meer aandacht aan te pakken. Ze behoeven alleen maar de pagina's te lezen die medewerker A. van Wijk over het onderwerp toppen en nijpen heeft geschreven. Want zo is het toch: er zijn weinig planten die zo direct en trouw op hun verzorging reageren als de fuchsia. En.... die verzorging wordt beloond.





'John Wright'

Wilt u een mooie plant kweken, dan moet u toppen, nijpen, snoeien, water geven, bemesten, verpotten en nog veel meer. De fuchsia is een plant voor verwenners, voor bezige mensen. Voor mensen voor wie het een uitdaging is een nietige stek van een paar centimeter, vaak binnen een jaar, tot een trotse, bloemrijke struik om te toveren; een struik die blijft bloeien van half mei tot eind oktober, wanneer de winter zich met vinnig koude nachten

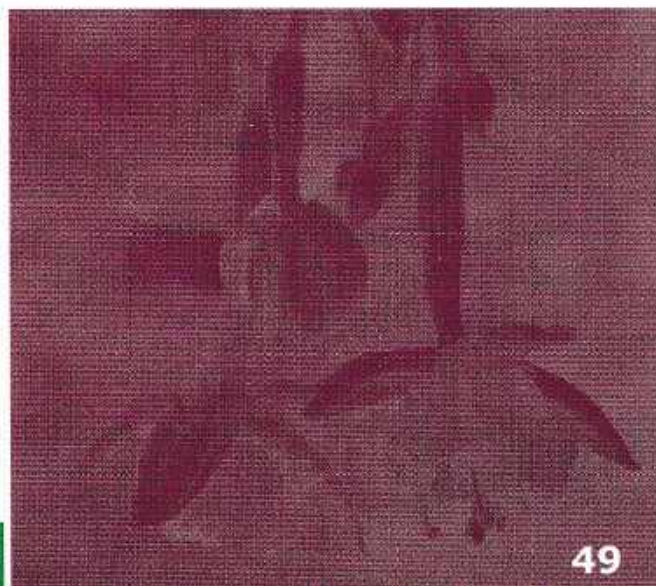
aankondigt. Dan komt er vaak voorgoed een einde aan al die schoonheid. Het 'hebben' van fuchsia's is namelijk wat heel anders dan het 'houden'. Zelfs de zeer ervaren fuchsiavriend komt wat dat betreft soms voor raadsels te staan. Een plant die de zomer uitbundig vierde met honderden en honderden bloemen, komt wel eens dood als een pier uit kuil of kelder. Het hoofdstuk "Winterberging" zal alleen al daarom ook door doorgewinterde fuchsia-



kwekers met aandacht worden gelezen. Wie eenmaal door de Fuchsia is gegrepen, zal meer willen weten over haar herkomst, historie en botanische eigenschappen. Daarmee komt hij in het nieuwe boek ruimschoots aan zijn trekken. "Oorsprong en ontwikkeling van het geslacht Fuchsia" dat de heer H.J. de Graaff voor zijn rekening nam, heeft deze recensent met smaak gelezen, ook omdat hij diens bijdragen in Fuchsiana altijd hoog waardeert. Het is meestal wat hachelijk de ene auteur boven de andere uit te tillen, maar niemand ontkomt aan een bepaalde mate van subjectiviteit. Vandaar deze 10 met een griffel voor de schrijver van het hoofdstuk "Vormgeving". Daar gaat het bij het opkweken van een mooie plant tenslotte om. Duidelijker kan niet, ook dankzij de prima illustraties. Voorzitter Aalhuizen maakte in zijn inleiding de opmerking dat in het twintigste jaar van onze vereniging, het de nationale tentoonstelling vlak voor de deur, nauwelijks nog een Nederlands Fuchsiaboek verkrijgbaar was. Dat klopt als een bus. Toen onlangs een 'noviet' mij wat dat betreft om

een inlichting vroeg, heb ik gezegd: koop maar dat Duitse boek van Gerda Manthey, als je het ergens kunt krijgen. Deze omissie is nu definitief opgeruimd. "Fuchsia's hebben en houden" is dankzij de toewijding van de vele samenstellers meer dan een uitnemend instructie- en beschrijvingsboek van een plantengeslacht geworden. Ik zou het een geslaagd standaardwerk willen noemen dat alleen al daarom in geen enkele botanische bibliotheek mag ontbreken. Tot slot een eresaluut aan de fotografen en selecteurs van de liefst 150 kleurenfoto's. Een genot om naar te kijken. Toen ik het mij toegezonden recensie-exemplaar had uitgepakt, was mijn eerste uitroep: kijk eens, wat een mooi plaatje van de 'Majoor'".

Wanneer de grote bloeitijd van de fuchsialiefhebberij in Nederland eindigde is moeilijk







De dames Van der Laan en Aalhuizen

te bepalen. De decentralisatie na het aftreden van het Aalhuizen-bestuur heeft er mee te maken, hoewel juist daarna de regionale liefhebberij meer tot ontwikkeling kwam, wat blijkt uit de schitterende regionale tentoonstellingen. Ook de UTC behaalde pas later de grootste triomfen met bijvoorbeeld in 1989 de introductie van maar liefst 86 nieuwe cultivars met een VKC-getuigschrift.

Er verscheen vanuit de UTC een boek over winterhardheid ("Winterharde Fuchsia's"). De aanleiding voor het boek "Fuchsia's in Nederland" waren de tekeningen in Fuchsiana. In dit boek wordt ook aan de veredeling van fuchsia's aandacht besteedt. Beide boeken zijn allang uitverkocht. Ook kregen we de losbladige cultivarlijst,

beter dan wat ook op dit gebied en het uitstekende boek "Botanische Fuchsia's", wat bij De Slegte eindigde omdat er langzamerhand wel veel, maar niet zoveel in technische zaken geïnteresseerde liefhebbers meer waren. Het zelfde lot trof het "Nieuwe Fuchsia Handboek", waarschijnlijk met Edwin Gouldings "Fuchsias, the complete guide" het beste dat op dit gebied ooit verscheen. Wat "Fuchsia's hebben en houden" mee had, was tien jaar later niet weggelegd voor het veel modernere en gedegener 'nieuwe handboek'. Het nieuwtje was er af, de verbazing was voorbij. In die zelfde geest kwam er al een hele tijd eerder een einde aan het uitbundige gouden decennium van de liefhebberij. De NKvF werd weer een gewone liefhebbersvereniging tussen de vele andere, wachtend op een nieuwe bloeitijd.



## Nationale Tentoonstellingen en Floriaden

### *De Nationale Tentoonstellingen*

Een belangrijke doelstelling van onze vereniging is het onder de aandacht van het publiek brengen van het geslacht Fuchsia, in een zo groot mogelijke verscheidenheid. Daar komt bij dat iedereen die zich ooit inzette voor een tentoonstelling daar onvergetelijke herinneringen aan bewaart. Voor veel leden is het één van de aantrekkelijkste kanten van onze liefhebberij. Dat geldt voor de opbouw van een dergelijk evenement en voor de verzorging in de ruimste zin van het woord tijdens de show. Maar zelfs het weer afbreken geeft voldoening, al was het maar omdat dat steeds eerder klaar is dan gedacht werd. Dat belooft de werkers met een voldaan gevoel, net als het weer netjes in de tuin zetten van de thuisgekomen showplanten. Ik heb het dan nog niet over de vele contacten van liefhebbers uit het hele land, die je juist door de samenwerking beter leert kennen.

In de eerste vijf jaar van het bestaan van de Kring waren tentoonstellingen van levensbelang teneinde aan meer leden te komen. Op dat gebied waren NT '66 te Leiden, NT '68 te Elswout en NT '70 te Rotterdam een succes. Ook speelden de inkomsten een belangrijke rol. Tot de vroege jaren negentig stond het organiseren van een fuchsia-tentoonstelling vrijwel borg voor een behoorlijke winst. Er is mij zelfs een geval bekend waarin een paar fuchsiamensen een eigen show organiseerden naar het voorbeeld van de Lisser "Fuchsiaden", puur voor het persoonlijke gewin. Ze wilden zelfs de naam "Fuchsiade" gebruiken, maar dat ging niet door. In het laatste decennium van de vorige eeuw trad juist op financieel gebied een verandering op. Iedere show moest de voorgaande overtreffen en omdat op plantengebied al lang het







onderste uit de kan was gehaald, werd het vervolgens gezocht in het decor. Een door de show lopend watertje "opleuken" met historische zeilschepen, die over de weg aangevoerd en met een kraan te water gelaten moesten worden, is uiteraard eclatant, maar loopt wel in de papieren en heeft daarbij niets te maken met de eerder genoemde doelstelling van de vereniging. Als het publiek dan ook nog langzamerhand fuchsiamoe wordt - symptomatisch daarvoor was het steeds meer toepassen van andere soorten kuipplanten, door organisatoren die de bui wel zagen hangen - nadert het moment met rasse schreden dat voor fuchsiatentoonstellingen winst verandert in verlies. Na NT '95 te Zeist met een begroting, waarvoor toen in rustige delen van het land een aardige villa kon worden gekocht, werd dat iedereen duidelijk. Die paar ton tekort kwam hard aan! Bij oriënterende besprekingen die met de toenmalige directeur van de Keukenhof, de heer Koster, werden gevoerd om de NT '99 onder te brengen zonder risico voor de vereniging op het geldelijk

vlak, noemden wij dat laatste begrotingsbedrag. Hij begreep waar we het over hadden en vertelde dat zoveel geld voor een tiendaagse tentoonstelling ook voor zijn organisatie wat al te grijs was. Door samenwerking met de Keukenhof voor de nationale show in 1999 hadden we een prachtige tentoonstelling gedurende 6 weken in het mooist denkbare decor en maakten we zelfs een kleine winst. In het algemeen zijn het de aanschafkosten van materialen voor een tentoonstelling, die daarna bijna geen cent meer opbrengen, die de begrotingen te hoog laten oplopen. In deze eeuw zullen daarom op zichzelf staande Nationale Tentoonstellingen nauwelijks nog haalbaar zijn.

Bij de tentoonstelling in Rotterdam in 1970 in de Rivierahal van Dierenpark Blijdorp konden we goeddeels



terugvallen op de bestaande entourage en de infrastructuur. Dat leverde weinig onverkoopbare restanten op. Het enige dat we van de Zomerhof-tentoonstelling in 1999 overhielden waren speciaal voor de show gekweekte planten. Waarvan er na afloop nog veel verkocht zijn.

De toplocatie voor fuchsia-tentoonstellingen was zonder twijfel het centraal gelegen slotpark van Zeist. In 1975, 1985 en 1995 lieten we daar gedurende Nationale Tentoonstellingen zien hoe groot de vooruitgang in de Nederlandse fuchsialiefhebberij wel was. Over de geschiktheid van het park geef ik graag het woord aan de heer Groeneveld, eertijds een zeer gewaardeerde schrijver in ons blad: "Overpeinzingen op de tentoonstelling in Zeist (Fuchsiana 1976 blz. 13)".

"Ik onderschrijf graag alle woorden van lof uitgesproken over de tentoonstelling en ik bewonder de organisatie die tot het welslagen leidde, maar ik had, er rond lopend, toch wel mijn bedenkingen. Naar mijn mening is de fuchsia een plant voor de intimiteit en niet

geschikt voor de grote ruimte waarin ze in Zeist geplaatst werd. Ik zag er planten terug, die ik gezien had in de beslotenheid van de eigen tuin van de inzenders, waar ze volledig tot hun recht kwamen. In de gewijzigde verhoudingen van de slottuin hadden ze veel verloren van hun aantrekkelijkheid. In dat opzicht vond ik de tentoonstellingen in de Hortus in Leiden, Blijdorp in Rotterdam en ook in de Tuinbouwschool in Naarden in 1973 beter geslaagd. Daar kwam de bijzondere schoonheid van de fuchsia door de beslotenheid beter tot zijn recht."

De tentoonstellingen in Zeist vielen steeds samen met een hittegolf, wat in die tijd van het jaar niet ongewoon is. Fuchsia's en evenmin het publiek houden daarvan. Naar Zeist '75 kwamen slechts 7543 betalende bezoekers. Ik herinner mij als zo'n bezoeker als eerste indruk, na het passeren van





een relatief koel stukje slot, een verschroeiende hitte, vooral op het grind rond het slot, waar een grote kerel op klompen met een soort brandspuit probeerde de boel nat te houden. Die spuitgast leerde ik later kennen als medeveredelaar Bas Weeda en voor het redelijk vervullen van de wel haast onmogelijke taak ontving hij samen met zijn compagnon, de heer Hulshoff, een "Zilveren Fuchsia" (oude stijl).

NT '75, met een begroting van 23.500 gulden, kende ondanks een tegenvallend bezoek slechts een gering verlies en leverde wel 155 nieuwe leden op. Er stonden ruim 2000 fuchsia-



Bas Weeda ontvangt de Zilveren Fuchsia (oude stijl) na de Nationale Tentoonstelling in 1975 te Zeist

planten, vooral langs de randen van een enorme grasvlakte, waaronder een perkje 'Vobeglo' van Johan de Groot uit Heerde, waar ik nog wel eens van droom.

NT '85 was wat minder warm. De in 1975 gehate grindvlakte was door de arrangeur, Martin van Vught, knap omgetoverd van een zinderende steenwoestijn tot een lusthof met



Tijdens NT '75 behaalden de inzendingen echte medailles.





NT '85 Zeist  
Het begin van een stralende dag.



waterpartijen. Het was ook daarom een goed idee van Bas Weeda om Martin te eren door een nieuwe fuchsia naar hem te noemen. Helaas moest deze sympathieke organisator in verband met zijn gezondheid bij de opbouw vervangen worden. Alois Hetterscheid leverde als plaatsvervanger een topprestatie. Meer en grotere planten vulden het park nu wel, ook nog aangevuld met een grote collectie species als inbreng van de Botanische Groep en overweldigend veel nieuwigheden voor de VKC-keuring. Daar stonden de eerste *F. magdalенаe*-kruisingen van Henk Waldenmaier van de later zo succesvolle WALZ-muziek-instrumentenserie en de wel even populair geworden kleinbloemige Rosea-afstammelingen van Herman de Graaff. Mijn herinnering richt zich vooral op de schitterende piramidevormen van Jan Maasakkers uit Nuenen, heel modern tegen alle traditionele regels in met de elektrische heggenschaar gevormd. Dat doe je alleen als je echt een vakman bent. Ik zie weer de enorme parkbomen buigen onder de zware onweersstorm op die

1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden



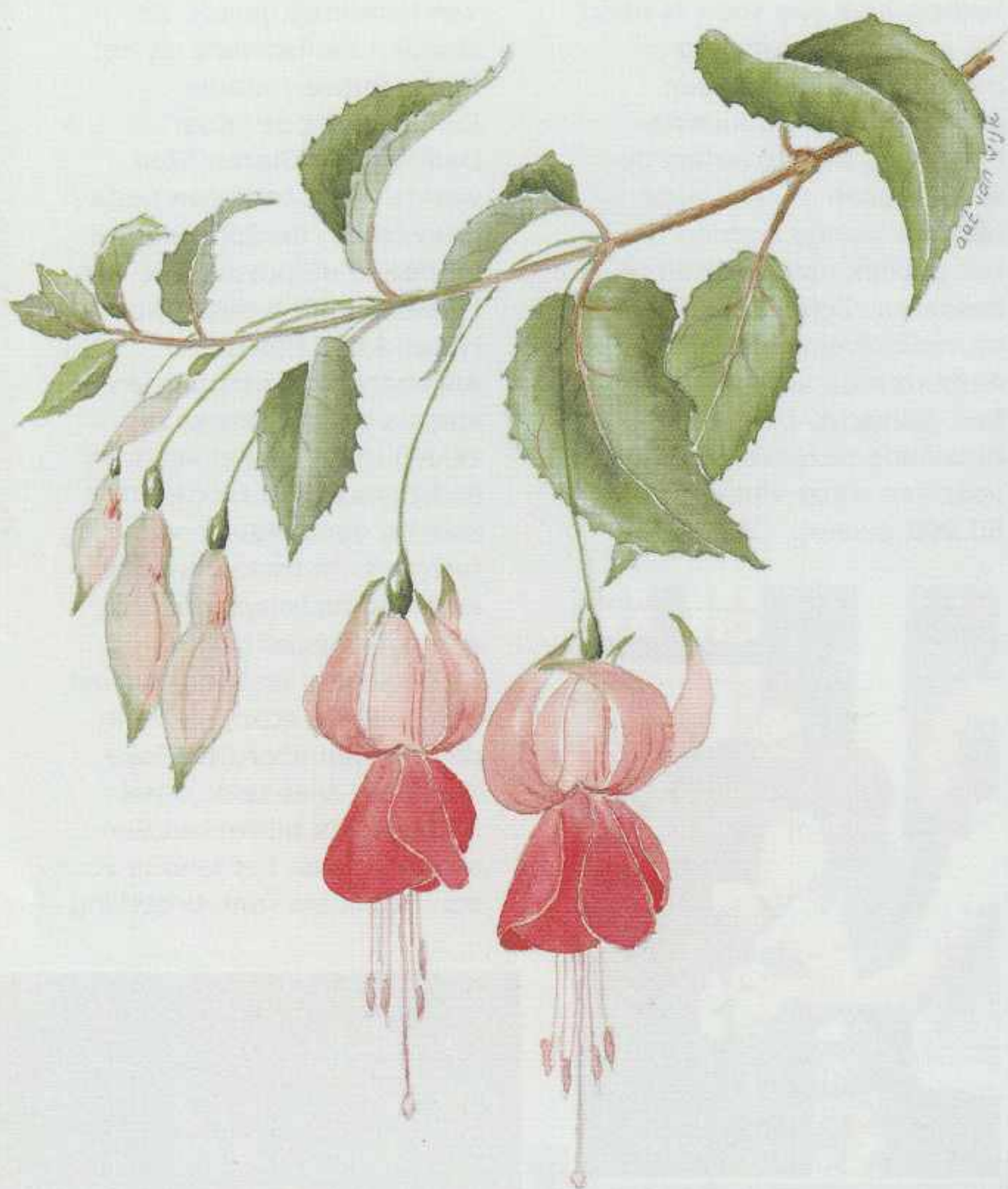
late woensdagmiddag halverwege de tentoonstelling, schuilend in de theekoepel die als secretariaat dienst deed. We dachten: er blijft geen fuchsia heel. De show is over! De schade de volgende morgen was slechts een emmer afgerukte fuchsiatakken en wateroverlast op veel belopen paden, waar planken gelegd werden om het publiek natte voeten te besparen. Zeist '85 liet zien op welk niveau Nicolaas Aalhuizen de vereniging had gebracht. De 34.581 betalende bezoekers zorgden voor een winst van ruim 50.000 gulden.



NT '85 Zeist  
De 30.000 ste bezoeker wordt  
onthaald op champagne

Zeist 1995 kende een nieuwe opzet. Er werd uitgegaan van duidelijk regionale inzendingen, die naast de planten ook een typerend beeld van de streek van herkomst gaven. Zo stonden de fuchsia's uit het Rotterdamse rond de Euromast en de "Kuip". Delfland, de Glazen Stad, werkte in en rond een oude druivenkas, de Bollenstreek toonde in de presentatie een bloeiend bollenveldje, Noord-Holland had natuurlijk Alkmaarse kaasdragers en stapels kolen zoals je ze zelden in de winkel vindt en daartussen veel mooie soms kunstig gemanipuleerde fuchsia's. In totaal stonden er 2.874 fuchsiaplanten in een verscheidenheid van 963 cultivars en species (met dank aan de schrijfster van de vele naambordjes, Joke Koek, die alles telde). Het ruimschoots betrekken van alle delen van het land is voor een Nationale Tentoonstelling







natuurlijk ideaal. Het zal bijvoorbeeld veel bezoekers plezier gedaan hebben om in de Friese inzending onder een natuurgetrouwe zomeruitgave van de door de Elfstedentocht wereldberoemd geworden brug van Bartlehiem te hebben kunnen lopen. Aan dat soort zaken hangt echter wel een prijskaartje. Het bezoek viel daarbij helaas tegen, zeker 's avonds, ondanks de veel te dure avondverlichting. Wat al lang dreigde: NT '95 werd een financieel debacle voor de Kring.

Tussen de Nationale Tentoonstellingen in Zeist hadden we nog de NT '80 op het terrein van "Berg en Bos" te Apeldoorn. Daar waren veel, vaak zeer mooie planten op een te klein oppervlak (1.000 m<sup>2</sup>) samengebracht. Door de keuze van decor, boomschors op de grond, palen van geschild hout en een achtergrond van rietmatten, kwamen de te dicht op elkaar geplaatste planten niet voldoende tot hun recht. Over belangstelling viel niet te klagen. Naar schatting kwamen er een 45.000 bezoekers, waarvan er zo'n 150 lid van de NKvF werden. Hoewel we geen

entree konden heffen was er door verkoop van vooral planten een batig saldo van 19.000 gulden. Voor het eerst werd er door de VKC gekeurd met een commissie die naast de normale bezetting verrijkt was met buitenlandse zwaargewichten: uit Duitsland Frau Gerda Manthey; uit Engeland Mrs. Margaret Slater en Mr. Georg Roe; uit Schotland Mr. Ron Ewart en uit Frankrijk Monsieur Jules Cesar. Waar het de nieuwighedenkeuring betrof was dat concept een boeiend experiment, maar niet voor herhaling vatbaar. Ook was er de NT '90 te Ruurlo, een tentoonstelling die wel groot van opzet was, maar weinig nieuws bood, of het moesten de historische zeilschepen zijn. Het was daar in het oosten bloedheet. Alles was uit de kast gehaald. Kosten noch moeite waren gespaard. We ontvingen bijna 80.000 bezoekers, waardoor we





Karl Strümper overhandigt Siem Liebregts de naar hem vernoemde nieuwe fuchsia

financieel met de schrik vrijkwamen. John Wright, een groot liefhebber van de Nederlandse shows, zei er over: "Jullie show was te groot voor het gebodene. Jullie bleven met jullie ideeën na de regionale tentoonstelling in Nuenen stilstaan. Die tentoonstelling was naar mijn smaak tot nu toe de beste."

De laatste Nationale Tentoonstelling van de vorige eeuw NT '99 tijdens de "Zomerhof", op het terrein van de bolbloemententoonstelling "Keukenhof" te Lisse, was een jaar vervroegd om niet in de knoop te raken met de vele evenementen in verband met de millenniumviering in 2000. De opzet van de "Zomerhof"-tentoonstelling had veel weg van de Fuchsiaden van de Regio Rijnland. Er werden door de NKvF geen entreegelden geheven. Wij zorgden voor planten en mensen, de stichting Keukenhof leverde het decor. Daarbij werd door de stichting een bedrag gereserveerd voor bestrijding van onze kosten. Ook mochten we planten en fuchsiazaken verkopen. Cock Veldhuis, geassisteerd door Kees Ketel, verzorgde in dienst van de Keukenhof het arrangement. Een mooier decor dan in het oude deel van het tentoonstellingspark konden we ons niet wensen. Vooral ook dankzij de schitterende planten van Henk Bresser uit Molenschot en de door de mensen van de Regio Z.O. Brabant gekweekte perkplanten werd het een heel



bijzondere show, die 6 weken duurde. Bij de verzorging van de planten speelden de Brabanders ook een hoofdrol. De rest van de personele bezetting kwam uit de omringende regio's. Zoals dat aanvankelijk ook gebeurde op de Fuchsiaden was er een tentoonstelling van fuchsia-kunst, aangevuld met fuchsialore grotendeels uit de collectie van de familie Borman, waar veel belangstelling voor bestond.

Het publiek bestond voor een aanzienlijk deel uit buitenlanders, omdat de reclame in het binnenland weinig uit de verf gekomen was. Toch trok de eerste Zomerhof-tentoonstelling 80.000 bezoekers. De pure liefhebbersvereniging, die de NKvF nu eenmaal is, stal tussen de vele vakinzendingen een aanzienlijk deel van de show.

### **De Floriaden**

Tijdens haar bestaan kende de NKvF vier Floriaden. De eerste in 1972 vond plaats in het Amstelpark in Amsterdam. Aanvankelijk besloot het bestuur, gezien de kosten, van deelname af te zien. Later werd besloten toch acte de présence te geven door middel van een kleine binnenshow in de Amstelhal samen met andere liefhebbersverenigingen. Onze bijdrage leverde een grote gouden medaille op. Floriade 1982 aan de Gaasperplas bij Amsterdam pakten we groots aan. Dat mocht ook wel want het was de mooiste Floriade die ik meemaakte. Vanaf half mei stond er een botanische collectie in de koude kas bij de uitkijktoren. Vanaf half juni hingen er buiten grote bakken met hangfuchsia's en van 5 tot 15 augustus deden

Zo gezellig was het tijdens Floriade '72 te Amsterdam







Floriade



we mee aan de grote binnenshow. Het verhaal van Gideon van den Berg in Fuchsiana (1982, blz. 101 e.v.) schildert hoe het ons verging:

***"De botanische fuchsia's in de koude kas".***

De eerste kennismaking met fuchsia's op de Floriade was een aangename verrassing. In de koude kas trof ik een uitgebreide collectie botanische fuchsia's en eerste kruisingen aan. Bovendien waren de planten ook erg fraai opgesteld. De omstandigheden in de koude kas waren natuurlijk optimaal: volop licht en geen belagers. Het was voor ons land en zelfs voor Europa een uniek gebeuren. Niet eerder was er zo'n uitgebreide en met zorg samengestelde groep species te zien geweest. Men vertelde mij dat Nederland in de belangstelling voor botanische fuchsia's een vooraanstaande plaats inneemt. Zo'n aandacht voor de oorsprong van onze cultivars bestaat er in de omringende landen eenvoudig niet. Ik vind (en velen met mij) deze expositie een prachtig initiatief dat alle lof verdient. Van harte een compliment aan kwekers en arrangeurs.



### ***De binnententoonstelling.***

Getracht was in het "Exposarium" een spectaculaire show te brengen met honderden planten te midden van een geweldige rotsformatie. Brede trappen voerden de bezoekers naar boven, waar een pittoresk prieel was opgesteld, eveneens omgeven door fuchsia's. Dat was op zichzelf een uitstekend idee. Waarschijnlijk was men bij de opzet van het geheel niet bekend met het feit dat deze show moest worden gehouden in een immense hal samen met gigantische bloemschikkingen van gladiolen en alliums. De fuchsia's vielen daarbij nauwelijks op. Fuchsia's hebben rust en sfeer nodig en passen niet in een omgeving met schreeuwende kleuren en andere aandacht trekkende voorwerpen. Dat is iets waarmee in de toekomst meer rekening zou moeten worden gehouden. Nog meer teleurgesteld was ik over de wijze waarmee met de planten was omgesprongen. Als wij mensen het recht denken te hebben planten uit hun natuurlijke omgeving te halen, ze te kruisen en in potten te laten leven, dan hebben we daartegenover de plicht om ze

minstens voldoende licht, water en voedsel te geven. Dan zijn we immers verantwoordelijk voor onze planten. Dan mogen we ze niet - en dat is op de Floriade gebeurd - van buiten uit het volle daglicht in een hal brengen die spaarzaam verlicht is met wat schijnwerpers. Toen ik dan ook vier dagen na de opening kwam water geven sprongen mij de tranen in de ogen. Want vele planten hadden de strijd al opgegeven en hun bloemen en knoppen volledig laten vallen. Daarbij waren de planten vaak zo opgesteld dat water geven heel moeilijk was. Waar blijven we als we 'potten zo scheef gaan hangen' dat water geven niet mogelijk is?

### ***Het fuchsiafeest.***

En tenslotte de stalen pergola's met hangmanden. Een verrassend ontwerp en een uitstekende oplossing







Floriade



om buiten fuchsia's op te hangen en te showen. Hier deden zich echter enkele tegenslagen voor, die moeilijk te voorzien waren. Eerst de schrale sterke wind en de hoge temperaturen waaraan ze werden blootgesteld. Dan het moeilijke water geven, waardoor vooral de hoog opgehangen manden uitdroogden. En tenslotte de grijpgrage vingers van de bezoekers. Sommige manden, die achteraan hingen, waren volledig kaal geplukt! Dit alles overwegende, bewonder je de sterke soorten als 'Multa' en 'Jan Bremer', die ondanks de geschetste moeilijkheden zonder ophouden bloeiden. Ondanks de schade door de genoemde oorzaken bleef het "Fuchsiafeest" de moeite waard, wat duidelijk bleek uit de reacties van het passerende publiek."

Tijdens Floriade 1992 in Zoetermeer bleef de Kring, door ondervinding wijs geworden, met de fuchsia-inzending buiten. Zo'n buitenshow duurt van de opening in het vroege voorjaar tot de herfst en dat is voor een liefhebbersinzending te lang. Aanvankelijk werd gekozen voor een permanente



show in een "koude kas" samen met de vereniging Succulenta, maar dat leverde gezien de klimaateisen van cactussen en vetplanten een welhaast onoplosbare combinatie op. We waren daardoor te elfder ure aangewezen op een nabijgelegen gebiedje, dat tot kort voor de opening gebruikt was als parkeerplaats voor zwaar materieel.

De kleiachtige grond was daarna niet meer echt bruikbaar voor fuchsia's, die na een flinke regenbui voor een deel verzopen doordat het water in de plantgaten bleef staan. De schrale wind, die in het te kale park vrij spel had, zorgde voor de rest. Onze winterhardencollectie, bijeengebracht door Gerrit van Veen, onze species, geleverd door de Botanische Groep en onze Nederlandse nieuwigheden, opgekweekt door Mies Verhagen, werden gedurende een groot deel van het jaar geteisterd door spint en roest. Hooguit was het interessant om te zien welke cultivars zich onder deze omstandigheden het best handhaafden. Maar de presentatie was niet als proeftuin bedoeld. Ons enige succes was dat we de televisie

haalden met een collectie winterviolen, door ons aangeplant om ons areaal te vullen tot en met de ijsheiligen. Toen ik in het kader van Euro-Fuchsia een aantal Britse fuchsiavrienden rondleidde, wezen ze op fuchsiaplanten in de Engelse inzending, die er ook beroerd bijstonden. "Wat willen jullie Nederlanders als het ons niet eens lukt". Waar we aan ontkwamen was de binnententoonstelling bij kunstlicht. De regio Delfland had dat aangedurfd ondanks eerdere ervaringen en had er een mooie tentoonstelling van gemaakt met de 'know how' die ze al jaren rond het kerkje van Naaldwijk hadden opgebouwd. Binnen een week was helaas al het mooie er vanaf en stonden er alleen nog stervende planten. Fuchsia's binnen bij uitsluitend kunstlicht gaat niet, was voor de tweede maal de les!







Floriade

Tijdens Floriade 2002 in Hoofddorp wisten we ons gelukkig te revancheren. De Floriade-organisatie had zonder ons daarin te kennen een grote fuchsiatentoonstelling "geplanned" (1500 m2) in een reusachtige koude kas. Ons bestuur was niet enthousiast, maar ik kreeg de opdracht te onderhandelen. Uitgaand van het Fuchsiade-concept: "wel mensen en planten, geen geld" en met de absolute eis: "een koele en lichte plaats voor de

fuchsia's", ging ik weinig hoopvol aan de slag. De ons toegewezen tentoonstellingsmentoren vonden mijn voorstel echter heel redelijk. Bloemenbureau Holland sponserde de show voor honderd procent. Samen met de arrangeurs Cock Veldhuis en Kees Ketel en grootleverancier voor planten Henk Bresser kon ik aan de slag. De meeste hulp kwam verder uit de omringende regio's, waarbij de kleinste, Amstelland, onder de



bezielende leiding van Erlend van Sweden, de kroon spande. Ervaringen met de NT '99 tijdens de Zomerhof speelden daarbij een belangrijke rol en ook hier was de steun uit het Brabantse met species van Tiny van de Sande en kroonbomen van Jozef van der Wiel van enorm belang. We noemden de inzending "Fuchsiatuin" en daarmee was ons eigen decor in overeenstemming. De Floriadenaam was echter "Renaissance" wat natuurlijk niets met fuchsia's te maken kon hebben, omdat die pas veel later een rol speelden in Europa. Ondanks een hittegolf, een roestuitbraak en het aanvankelijke verbod na de opening overdag nog water te geven, wisten we het gros van de planten in goede conditie te houden en hadden we veel succes. De deelnemers aan Euro-Fuchsia, die een bezoek brachten aan onze "Fuchsiatuin", waren vol lof. Een bezoeker uit Amstelveen schreef: "de fuchsiashow was overweldigend". De heer Reinhard, algemeen directeur van de Floriade, merkte bij de opening op dat de 'hobbyclub' NKvF beslist niet onderdeel voor professionals. Ik herinner mij die Israëliër, die

zo onder de indruk van de hem onbekende fuchsia's was, dat hij ze in zijn tuin wilde hebben. Hij vroeg om advies in verband met de hitte in zijn land. Triphylla-hybriden leken mij de enige fuchsia's die een kans maakten en met dat advies werd hij naar een kwekerij verwezen. Daar was ook Herr Brucker, hortulanus van de Botanische tuin in Duisburg, die zijn hart had verpand aan heidesoorten en fuchsia's. Hij hoorde van de schitterende show in Hoofddorp en kwam daar op de laatste dag speciaal met de auto heen. Ik trof hem omdat hij inlichtingen wilde over de nieuwe pantryhybriden, in het bijzonder 'Eruption'. Aan alles komt een eind. De afbraak, waarvoor we slechts 24 uur kregen, bracht ons wel in de problemen omdat de enige uitgang voor 50% van het tentoonstellingsgebied werd geblokkeerd door een ander evenement. Dat was een

Dhr. H. Bresser ontvangt de speld van lid van verdienste







"Martin Beije"

donderslag bij heldere hemel. Of we hoog of laag sprongen, er was niets aan te veranderen. Gelukkig stak het allemaal niet zo nauw omdat op het laatste ogenblik bleek dat de Indonesische show, die de onze

zou opvolgen, niet doorging. Maar het geeft wel aan hoe nietig je bent ten opzichte van een log lichaam als de Floriade en dat blijft het risico bij deelname aan een dergelijk evenement.



## Zomaar drie regio's

Sinds het voorjaar van 2001 bestaat de NKvF uit 26 zelfstandig opererende regionale verenigingen. Voor het zover was waren er door het hele land plaatselijke en gewestelijke activiteiten om de fuchsialiefhebberij dichterbij huis te halen. Zo ontstonden, naast puur particuliere initiatieven als open tuindagen en snoeidemonstraties, acties van door de vereniging aangewezen regionale

contactpersonen. Die zogenaamde contactadressen groeiden geleidelijk uit tot regionale afdelingen en nog later tot regionale verenigingen met eigen rechtspersoonlijkheid. Drie van die regionale verenigingen staan hier met hun eigen geschiedenis model voor al die andere. Ze zijn zó gekozen dat ze verspreid in het land liggen en iedereen er vast wel één wat beter kent.

### Regionale Vereniging Rijnland (door H.J.de Graaff)

Hoewel de fuchsialiefhebberij aanvankelijk het best floreerde in de stedelijke gebieden van het westen van Nederland, kwam er binnen het hoogheemraadschap Rijnland, grofweg het werkgebied van onze regio, slechts moeizaam iets van de grond. We beschikten al heel vroeg over de fuchsia-



Fuchsiade 1991  
Met geschilderd decor





Fuchsiade 1991  
In het tuincentrum van Jaap Kooy

kwekerijen van Kooyman in Voorschoten en van Van Wieringen in Voorhout, waar in de begintijd nog Bruinsma uit Aalsmeer met veel Engelse importen mag worden bijgerekend. We hadden regelmatig streekgenoten in het landelijke bestuur, maar regionale activiteiten als tuinentochten werden bij herhaling een fiasco. Mijn jongste zoon beweert altijd dat het in het Westen gebeurt. Maar dat gebeuren geeft kennelijk zoveel afleiding dat

niemand behoefte lijkt te hebben er nog iets aan toe te voegen. Toen het Hoofdbestuur op 12 oktober 1968 contactpersonen aanwees, was de eerste hier mevrouw A. Boom voor de Bollenstreek. Later werd dat de Bollenstreek + Amsterdam, wat weer later gesplitst werd. In 1977 was alleen nog sprake van Kennemerland. Dat duurde tot 1982, toen Anna von Oven in Fuchsiana op 6 maart een snoeidag voor de regio Bollenstreek in het Tuincentrum Westergeest (later Jaap Kooy) aankondigde. Na 15 januari 1983 kregen de regio's meer status met twee contactleden en een geldelijke bijdrage voor de activiteiten. In Rijnland bleef het echter stil tot april 1986. Toen verscheen in de rubriek "uit de regio" in Fuchsiana een aankondiging van Antoon Bremer voor de leden van "Haarlemmermeer, Bollenstreek en omgeving". Later werd dit "Rijnland":





"Haarlemmermeer, bollen-  
streek e.o.

Nou ja, deze streek was wel iets bescheidener dan de hele randstad, maar naar mijn idee toch wel behoorlijk groot. De regio omvat het gebied tussen het Noordzeekanaal en de lijn Uithoorn - Alphen aan de Rijn - Leidschendam en de kust, met uitzondering van IJmuiden, Amsterdam en Amstelveen. Als eerste activiteit staat op het programma een kennis-makingsbijeenkomst in Jaap Kooy's Tuincentrum te Lisse op zaterdag 17 mei. Die dag heeft de familie Kooy haar jaarlijkse Fuchsiadag, waar o.a. van een 40-tal cultivars, grote en kleine planten te koop zullen zijn. Ook is daar

de mogelijkheid u te laten voorlichten over de aanwezige planten. Wat de bijeenkomst betreft, denken we aan een instuif (wij zijn er vanaf 13.30 uur) om met elkaar kennis te maken. Ook uw partner is welkom. Eveneens is er gelegenheid om het tuincentrum te bezichtigen en eventueel planten te kopen. Om ongeveer 15.30 uur houden we een vergadering om te overleggen wat onze volgende activiteiten zullen worden. Mogelijk zijn voor- en najaarsbijeenkomsten, snoei- en stekdemonstraties, open tuinen enz. Einde bijeenkomst om ongeveer 16.30 uur. Tot ziens in Lisse op 17 mei".

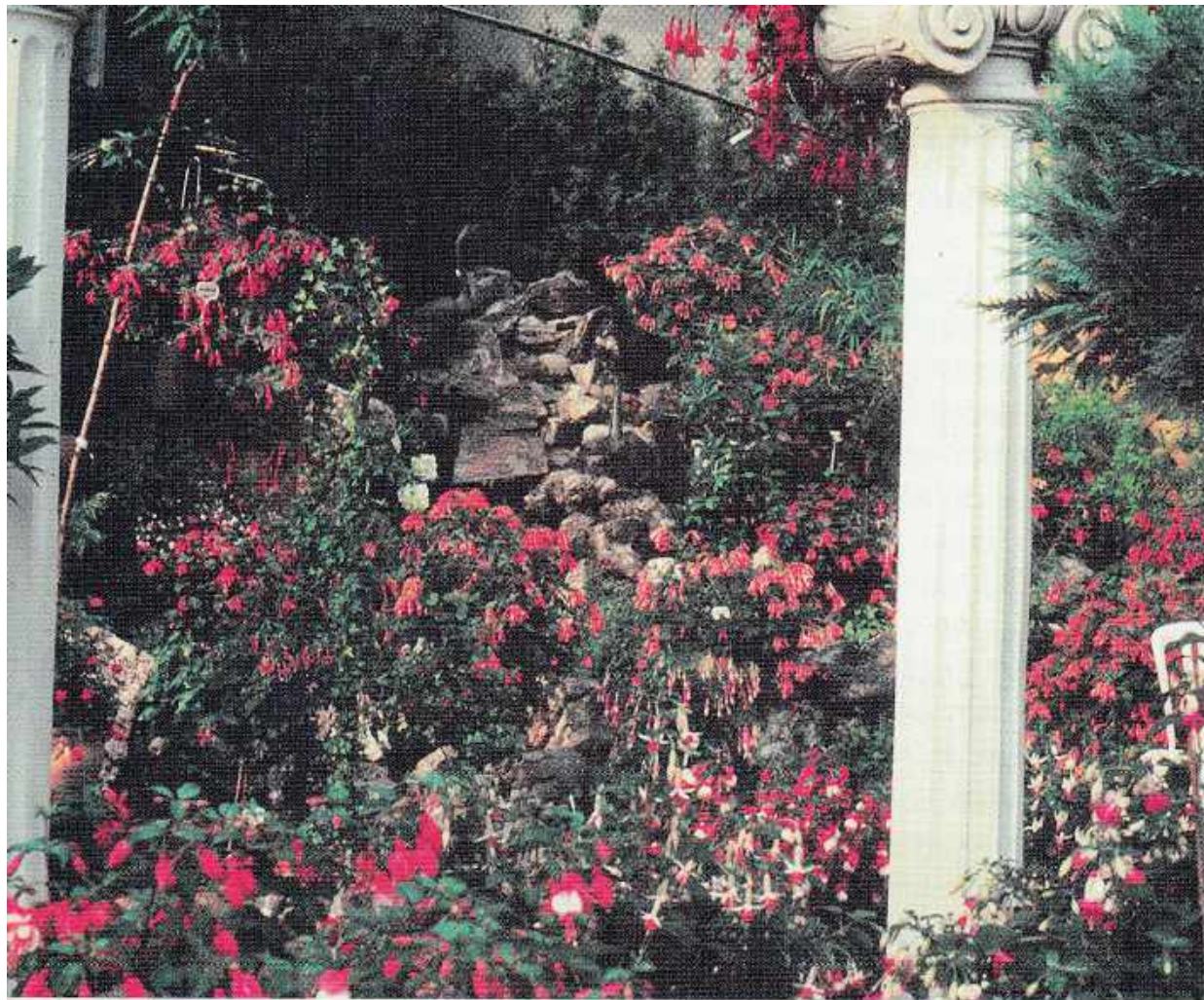
Antoon Bremer, geboren in Voorschoten bij Leiden, vertrokken naar Drente waar hij werd besmet met het fuchsiavirus en veel contacten had met de ook uit de randstad afkomstige Aat van

Fuchsiade 1991, motto: Veredeling,  
hommage aan Gregor Mendel



Veertig jaar Fuchsiaherinneringen





Fuchsiade, rotspartij beplant met triphylla-hybriden

Wijk, werd de prins die doornroosje "Rijnland" uit haar lange slaap wekte. In die eerste jaren fungeerde ik als Antoons tweede man, maar iemand die voor onze regio een veel belangrijker rol speelde was Jaap Kooy, de eigenaar en stichter van "Tuincentrum Westergeest", later "Jaap Kooy's Tuincentrum". Jaap was een echte trendsetter met bijvoorbeeld zijn beeldentuin en jaarlijks terugkerende Kerstdorp. Hij was altijd in

voor nieuwe ontwikkelingen. Al kort na de start van het aanvankelijk bescheiden tuincentrum (1000 m<sup>2</sup>) in 1973, hadden Anna von Oven - de dame die in 1982 veel nieuwe fuchsiaspecies uit Californië haalde - en ik goede contacten met hem. We gaven onder andere voorlichting op zijn fuchsiadagen. Ook de eerste fuchsiasnoeidag in de Bollenstreek vond daar plaats. Zelfs de eerste aubergine fuchsia uit Nederland 'Highland Pipes', De Graaff



1983, bloeide voor het eerst op zijn bedrijf op een proefveldje dat ik daar op een ongebruikt stukje tussen zijn kassen had. Na de kennismakingsbijeenkomst genoten nog veel latere bijeenkomsten in zijn tuincentrum grote gastvrijheid. Op zo'n bijeenkomst stelde ik hem voor om in de voor het tuincentrum stille tijd (augustus) een fuchsia-binnententoonstelling te organiseren. Dat was toen zeker voor Nederland helemaal nieuw. Het uitgangspunt was dat de regio planten en mensen kon leveren. Het tuincentrum zorgde voor de rest: de plaats, het decor en een beroepsarrangeur. De toegang was gratis, maar wij mochten fuchsiastekken en benodigdheden voor de liefhebberij verkopen om onze onkosten te dekken. In die tijd bezaten regio's gewoonlijk geen cent.

Die eerste kleine show in 1987 (300 m<sup>2</sup>), die nog geen naam had en zelfs geen opening kende, duurde vier dagen en werd een succes. We ontvingen 6.000 bezoekers en boekten een kleine vijftig nieuwe leden.

Het jaar daarop gingen we echt van start met "Fuchsiade '88", een naam die ik bedacht voor dat olympisch jaar en die we handhaafden voor regionale shows in dat tuincentrum. De cultivar 'Fuchsiade '88' werd bij de opening gedoopt. Cock Veldhuis, die in 1999 de Nationale Tentoonstelling op de Keukenhof en de NKVF-inzending "Fuchsiatuin" tijdens Floriade 2002 zou arrangeren, werd onze vaste Fuchsiade-arrangeur. De show werd dubbel zo groot en duurde eens zo lang. Nieuw was de succesvolle verkoopexpositie van fuchsiakunst, die werd georganiseerd door mijn echtgenote en voor herhaling vatbaar bleek. Inmiddels organiseerde Rijnland acht Fuchsiaden, die vooral in de begintijd, toen fuchsiashows betrekkelijk zeldzaam waren, door liefhebbers uit het hele land en zelfs uit het buitenland bezocht werden.





Regio Drenthe  
Eerste activiteit; stekkenmarkt Aalden

Regio Drenthe  
Fuchsiashow 1983 te Oosterhesselen



Meestal trokken we een 20.000 bezoekers en de top lag bij 28.000. Dankzij de Fuchsiaden groeide Rijnland uit tot één van de grootste afdelingen en kon al gauw zes maal per jaar "Rijnlands Regionieuws" worden bekostigd. Met de regelmatig terugkerende binnenshows in hetzelfde tuincentrum, dat nu "Overvecht" heet, onderscheidt Rijnland zich van de meeste andere regio's. Jaarlijks zijn er daar bovendien nog fuchsiadagen, waar leden van de vereniging belangstellenden advies geven. Het in Rijnland ontwikkelde Fuchsiade-concept: de vereniging levert planten en mensen, het belanghebbende "bedrijf" de plaats en het decor, werd het uitgangspunt voor verschillende andere regionale shows.

Ook de NT '99 tijdens de Zomerhof in Lisse en de fuchsiatentoonstelling tijdens Floriade 2002 in Hoofddorp waren op die manier te realiseren. Zo liep de NKvF geen geldelijk risico.

1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden



## Regio Drenthe (door Aat van Wijk)

Voor het begin van de regio Drenthe moet ik bijna dertig jaar terug in de tijd. Lid geworden van de NKvF in 1976 tijdens de fuchsiashow op het landgoed 'Vosbergen' in Heerde, bezocht ik de voorjaarsvergadering van de Kring in 1977. Op mijn vraag of er ook in Drenthe een contactpersoon voor de vereniging was antwoordde de toenmalige secretaresse mevrouw Wit mij doodleuk: 'Nee, die is er niet maar als u dat nou wordt, dan hebben we er ook daar één'. Enkele weken later stuurde mevrouw Wit mij een lijst met namen van mogelijke leden in Drenthe. Van de vijftientig personen bleken er zo'n tien geen lid meer te zijn en een aantal woonde in de provincie Groningen. Ik heb toen contact opgenomen met leden in de buurt. Daarbij moeten zeker genoemd worden mevrouw Riek Stadman uit Zwinderen en de heer Antoon Bremer, die in Dalen woonde. Er werden wederzijds tuinbezoekjes afgelegd en weldra ontstond de behoefte het kringetje uit te breiden. De eerste bijeenkomst werd

gehouden bij mij thuis in Oosterhesselen, waar vijf leden aanwezig waren. Besloten werd onder andere om regelmatig bijeenkomsten te houden, wederzijds tuinbezoek te stimuleren en alle leden op de hoogte te houden via een rondschrijven van onze activiteiten. Geleidelijk breidde de kring zich uit en ontstond er een plan om ook eens naar buiten te treden. Een mooie gelegenheid werd ons aangereikt door mevrouw Stokmans uit Aalden. De molen aldaar, de 'Aelder Meul', zou gerestaureerd moeten worden. Een bijdrage van onze kant, uit de opbrengst van een bescheiden fuchsia-markt, zou zeer welkom zijn. De groep fuchsialiefhebbers bracht een flink aantal stekken van fuchsia's en wat andere plantjes bij elkaar, die op een koude voorjaarsdag in

Stekkenmarkt voorjaar 1983  
Oosterhesselen







Fuchsiashow Oosterhesselen



1981 aan de man/vrouw werden gebracht. Het leverde niet alleen driehonderd gulden voor de molenrestauratie op, maar ook wat goodwill voor de fuchsiavereniging.

Wat overmoedig geworden dachten we aan een fuchsiashow! Konden wij wel genoeg planten bij elkaar brengen? Dat werd in 1982 geprobeerd door een onderlinge 'keuring' te organiseren op het terrein van de NAK te Assen. Een uitermate geschikte gelegenheid door een nieuw lid, ene Jan Kamphuis, ons aangeboden. Het werd een soort minishow waar niet alleen wij veel genoeg aan beleefden maar ook een aantal bezoekers, waarvan sommigen spontaan lid werden.

Het kon dus. En zo rijpten de plannen voor een echte show, die als een van de hoogtepunten van onze regio de geschiedenis zou ingaan! Een vooraf gehouden stekkenmarkt was een enorm succes en bracht het nodige geld binnen als voorfinanciering voor de show, die gehouden zou worden rond het witte kerkje van Oosterhesselen. Bij de organisatie van deze show in Oosterhesselen ondervonden we de voordelen van het



organiseren van een show in een klein dorp. Contacten met het gemeentebestuur, de eigenaar van het terrein, de politie en dergelijke verliepen zeer direct en dus vlot! Om geheel zeker te zijn van voldoende planten zochten we contact met de bevriende fuchsialiefhebbers uit Friesland en Groningen. Zo werd deze show waarschijnlijk de eerste waar meerdere regio's, toen contactadressen geheten, aan meewerkten.

In vijf dagen tijd bezochten maar liefst ruim vijfduizend bezoekers onze show! Dit leverde een leuk bedrag op, waarvan we het grootste deel schonken aan de restauratie-commissie van het orgel van de kerk.

Intussen groeide het ledental en moesten we voor de bijeenkomsten een andere gelegenheid zoeken. Die werd gevonden in een school in Oosterhesselen. Het is verleidelijk om ook over de volgende shows uitgebreid te vertellen omdat ze zonder uitzondering een succes werden: Echten 1989; Roden 1994; Intratuin Emmen 1998 en Schoonloo 2001. Een uitzondering wil ik maken voor

Echten. Op het prachtige terrein van de Havezathe 'Huis te Echten' vond de show plaats die niet alleen wat aantal bezoekers betreft een record werd, wat een grote financiële opbrengst bracht, maar vooral vanwege het bijzondere karakter van het gebruik van Huize Echten. Hier vinden namelijk meer- voudig visueel gehandicapten een werkplek in de afdelingen houtbewerking, potten- bakkerij, weverij, tuinderij enz. Natuurlijk was daarmee de bestemming van de opbrengst van de show bepaald!

Publiciteit voor 'grootste fuchsiamanifestatie van het noorden'







Echten 1989  
de 'meidenkar'



Echten 1989  
'luchtfoto'

Echten 1989  
de 20.000e bezoeker wordt verwelkomd



1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden



Bijna dertigduizend bezoekers passeerden de kassa's. We konden dan ook tijdens een feestelijke bijeenkomst waarbij de bewoners van 'Huis te Echten' in middeleeuws kostuum verschenen een aantal cadeaus symbolisch overhandigen aan de stichting, waaronder een grote fontein (oriëntatiepunt voor de visueel gehandicapten) en een aantal rolstoeltandems.

Onze regio nam ook trouw deel aan de landelijke tentoonstellingen. Mede door het grote aantal activiteiten en vooral het enthousiasme van de leden groeide het ledental van de regio tot meer dan driehonderd. Maar ook de regio Drenthe volgde helaas de landelijke trend wat het ledental betreft. Ik ben er echter van overtuigd dat het enthousiasme van de leden van dit moment er voor zal zorgen dat deze trend positief omgebogen wordt.

Na 'Echten' werd onze regelmatig verschijnende convocatie vervangen door een echt regioblad, 'Bell'npraoties' dat jarenlang uitstekend verzorgd werd door Jan Kamphuis. Hierin werd

regelmatig verslag gedaan van de vele activiteiten die plaatsvonden, zoals: de jaarlijkse tuinentochten, excursies, bijeenkomsten, beginnerscursussen, kweekwedstrijden, kleine presentaties van de vereniging op markten en bij tuincentra, enz. Wat ons voortdurend hierbij begeleidde was de prettige sfeer waarin een en ander telkens weer verliep. Is dat niet het belangrijkste doel?

Aat van Wijk.

Echten 1989  
borders achter Huize Echten



Echten 1989  
entree met pergola 'Bliede da'j d'r bint'







Beek en Donk



Beek en Donk



Middelbeers

## Regio Zuidoost-Brabant (door Gerard de Lange)

In 1967 waren, over heel Brabant verspreid, ongeveer twintig geregistreerde fuchsialiefhebbers te vinden. Op 8 juli van dat jaar organiseerde mevrouw M. de Haas-Westerkamp bij haar thuis in Waalre de eerste Brabantse fuchsiamiddag. Haar echtgenoot stond omstreeks half twee met een fuchsia in een knoopsgat de bezoekers op het station in Eindhoven op te wachten! Het regende die middag pijpenstelen maar de zeventien aanwezigen hadden het prima naar hun zin.

Mevrouw De Haas zou nog vele jaren de Brabantse contactpersoon blijven, tot Jo van Tilburg het stokje omstreeks 1980 van haar overnam. Toen begonnen zich in het Brabantse land ook langzamerhand verschillende 'regio's' te ontwikkelen met ieder een eigen contactadres. Op 19 en 20 augustus 1978 werd met groot succes een tocht langs twaalf fuchsiatuinen in De Kempen en



Zuidoost-Brabant georganiseerd. Een jaar later volgde de eerste tentoonstelling in de tuin van de familie Baselmans in Veldhoven. Cor en Brigit Versantvoort uit Deurne zorgden voor de mooiste plant, een grote mand met schitterende 'Daisy Bell's'. Later zouden haar enorme hangers in de Beek en Donkse muziekkiosk sieren.



Middelbeers

In 1981 vormde het prachtige 15e eeuwse Oude Kerkje in Middelbeers het toneel van een intieme fuchsiashow. Jan van Maasakkers uit Nuenen won hier de gouden medaille voor een 2 meter hoge zuil met 'Sophisticated Lady'. Jan was zeer betrokken bij de NKvF. Hij was onder meer een aantal jaren lid van de Vaste Keurings Commissie en pleitte

toen al sterk voor een meerjarenkeuring om een nieuwe plant ook te bekijken op houdbaarheid, bloeirijkdom en gezonde groei waardoor er een betere schifting zou kunnen plaatsvinden.

In 1984 was hij een van de initiatiefnemers van de sprankelende tentoonstelling in het parkje 'Houtrijk' in Nuenen. Volgens een ontwerp

van Martien van Vught werd het park omgetoverd in een kleurig schouwspel van duizenden fuchsia's in ruim 400 variëteiten. Bob Aalhuizen werd er helemaal lyrisch van: "s Morgens als het park nog gesloten was, als

honderdduizenden en nog eens honderdduizenden waterdeeltjes een langzaam diffuus licht tussen de oude

Tuinbeurs 'Bloem en Tuin' in Nuenen







Beek en Donk

houtopstand doorlieten, dan was het park Houtrijk op zijn mooiste in alle stilte." Meer dan twintigduizend bezoekers hebben dan ook hun hart kunnen ophalen.

Inmiddels was Brigit Versantvoort contactpersoon voor Eindhoven en omgeving geworden. Met Jan van Dommelen, Jan van Maasakkers, Wiel Tinnemans en Eimert Brouwers vormde ze het eerste bestuur van de regio Zuidoost-Brabant. Tot



1991 was Cees van Aalst een voortreffelijke districts-vertegenwoordiger. Vanaf 1986 organiseerde het bestuur een jaarlijks reisje naar een tentoonstelling, tuinen of een kwekerij. Meestal werd er een bezoekje aan een leuk plaatsje gekoppeld.



Ook opentuin-avonden en kweekwedstrijden staan geregeld op het programma. Voor de beginners worden cursussen georganiseerd bij een van de ervaren leden. Zo kan ik me persoonlijk nog goed herinneren hoe Jan van Dommelen ons de eerste beginselen van het fuchsia's hebben en houden probeerde bij te brengen. Bij de snoeidemonstratie doken de cursisten geregeld naar de grond om maar zoveel mogelijk stekmateriaal te verzamelen! Ook het winkeltje en de centrale inkoop van potgrond mogen succesnummers genoemd worden.

Vanaf 1992 verscheen op initiatief van Lex Buren het regioblad 'Fuchsiaproat'. In datzelfde jaar werden voorbereidingen getroffen voor een tentoonstelling in de Muziektuin van Beek en Donk. Siem Liebrechts en Max Boersma zorgden voor een prachtig ontwerp. De voortekenen waren echter niet gunstig. Toen op zondag 25 juli de aanvoer van planten op gang begon te komen, was er sprake van regen, hagel en forse windstoten. De opbouw verliep onder barre weersomstandigheden en ook

de eerste twee dagen wilde de bezoekersstroom niet op gang komen. Maar zondag brak de zon door en bezochten vele duizenden de show.

Grote trekpleister was de schitterend versierde kiosk die vooral in de avond een sprookjesachtige indruk maakte. Temidden van de bloemenpracht zorgden de witte en zwarte beelden van beeldhouwster Mieke Beijer voor een apart tintje. Een gedeelte van het terrein was ingericht met vele soorten kuipplanten. Daar was 's middags geregeld Jan van Maasakkers - tijdens de show werd een nieuwe fuchsia naar hem vernoemd - te vinden om op de voor hem zo karakteristieke rustige en

Nieuwe fuchsia Jan van Maasakkers wordt door wijlen Harry Sloots (de kweker) aangeboden aan Jan van Maasakkers.







Beek en Donk  
Fuchsia's op de paraplu

vriendelijke wijze aan bezoekers goede raad te geven. Lex Buren schreef in Fuchsiana een leuk verslag waaruit ook duidelijk werd hoe het organiseren van zo'n evenement de band tussen de leden kan versterken. In 1999 verrichtte de regio een nieuwe krachttoer door voor de Keuken-Zomerhof in Lisse tweeduizend potten met fuchsia's te leveren en ook nog in te planten en te verzorgen. Trouwens, bij alle landelijke tentoonstellingen had regio Zuidoost-Brabant een grote inbreng. Twee jaar later volgde alweer een eigen tentoonstelling, nu in het kasteelpark van Geldrop onder de titel 'Allemaal Bloemen'. Tussendoor werd bij de tuinbeurs 'Bloem en Tuin' in Nuenen nog een aparte fuchsiahoek ingericht. Vanaf 2002 werd dat een jaarlijks terugkerende activiteit. Hoe kon het anders, met zoveel ervaring moest ook

Geldrop een succes worden. Naast de fuchsia's, pelargoniums en andere kuipplanten droegen daaraan overigens ook de inzendingen van vetplanten, bonsais, hosta's, hortensia's en passiebloemen bij. Bij het vermelden van al die regionale en landelijke activiteiten zou men bijna vergeten dat het verzorgen van de eigen fuchsiacollectie en de onderlinge contacten voor iedere liefhebber natuurlijk de meest wezenlijke onderdelen van de hobby zijn.



Show te Geldrop



Show te Geldrop



## Ons blad

Onder het kopje "Een feestelijk begin....." schreef in het februarinummer 1967 van het "Bulletin van de Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden" de eerste voorzitter, mevrouw Mieke Meursing: "Met trots en met veel vreugde presenteren wij u dit eerste nummer in het nieuwe jaar van ons Bulletin. Zo'n fraai uiterlijk, wie had dat kunnen denken, toen wij nu twee jaar geleden ons eerste gestencilde bulletin rondzonden. Zoals wij vorig jaar reeds schreven, zal voortaan ons blaadje dus gedrukt worden (we mogen nu langzamerhand wel gaan spreken van "ons blad") en een nieuw jasje krijgen. Wij hopen zeer, dat het in de smaak valt van onze leden en dat het aantrekkelijke uiterlijk menigeen zal verleiden om de pen ter hand te nemen en een gezellig artikel te schrijven."

Met ingang van 1967 ging ook het aantal nummers van vier per jaargang omhoog naar zes.

In het juninummer van 1973 werd een prijsvraag uitgeschreven, om tot een

echte naam voor ons verenigingsblad te komen. Het gevolg was dat het februarinummer van 1974 als eerste de naam "Fuchsiana" droeg. Voorzitter Aalhuizen schreef daarover in "Van de bestuurstafel": "Na een zeer zorgvuldige overweging uit 18 inzendingen heeft het bestuur besloten, dat geen van de inzendingen voor een eerste prijs in aanmerking kwam. Twee voorstellen - waaruit een bruikbare combinatie gemaakt kon worden - werden ieder met een tweede prijs beloond. Tot onze verrassing bleken deze twee bekroonde inzendingen - die ons tot dat tijdstip slechts als nummer bekend waren - door de heer en mevrouw Schraevesande te Rotterdam te zijn ingezonden." Zo bleef de combinatie tenminste binnen de familie en hadden we een goede naam voor ons blad.





'Windhapper'



Jan Brill, onze langstzittende  
redacteur van Fuchsiana

In vroegere tijden had ons blad slechts één tot het bestuur behorende verantwoordelijke redacteur: tot 1969 was dat mevrouw A.P. Sicherer-Frijlink, die werd opgevolgd door Ir. Nico van Suchtelen en vanaf 1974 nam Ir. Jan E. Brill de taak over. Jan was de eerste redacteur waar ik met mijn schrijverij mee te maken kreeg. Hij klaagde regelmatig over mijn ingewikkelde zinsbouw, maar gaf daarbij toe dat hij me nooit op fouten daarin kon betrappen. Hij had tijdens de tweede wereldoorlog connecties met het verzet en zodoende was het vrije woord heilig voor hem. Ondanks het feit dat uit mijn "Product of Holland" nog al eens oppositionele geluiden klonken en hij solidair met het bestuur was, bleef voor hem censuur een absoluut taboe. Bob Aalhuizen dacht daar trouwens niet anders over.

Na de grote omwenteling in 1986, die samenhang met de decentralisatie van het bestuur van de vereniging, werd de uitgave van Fuchsiana de verantwoordelijkheid van een commissie, waarvan één lid deel uitmaakt van het bestuur. Vanaf 1990 had ik vooral te



maken met Jan van Hulten. Jan en ik maakten het elkaar best wel eens lastig, maar door onderling begrip kwamen we er altijd wel uit. Toen ik hoorde dat hij op 12 juli 2002 in de aanloop naar het augustusnummer als het ware in het harnas gestorven was, was ik niet alleen geschokt maar ook verdrietig. Veel van de huidige kwaliteit van Fuchsiana is aan hem te danken.

Dat een landelijke vereniging als de NKvF een eigen tijdschrift nodig heeft staat natuurlijk buiten kijf. In het begin was het nog zo dat een groot deel van de leden door middel van landelijke bijeenkomsten, waar meer mensen kwamen van het toen nog geringe aantal leden dan tegenwoordig, contacten met elkaar onderhielden. Toen eenmaal het zwaartepunt van de liefhebberij in de diverse regio's kwam te liggen, was Fuchsiana het enige medium dat ons nog echt verbond. Ook internationaal gaf het kwalitatief hoogstaande blad ons een goede naam. Daar was natuurlijk de taalbarrière, maar ik weet van mensen als Leo Boulelmier, John Wright en Edwin Goulding, dat ze zich

met behulp van daartoe aangeschafte woordenboeken aardig wisten te redden. John Wright heeft zelfs een tijdje Nederlandse les genomen, maar dat viel hem op zijn leeftijd tegen, temeer daar hij meer feeling had voor Romaanse talen. Inmiddels, met de landelijke vereniging als overkoepeling van 26 regionale verenigingen, is Fuchsiana als bindende factor nog belangrijker geworden, met daarnaast uiteraard de Uitgebreide Technische Commissie, de NKvF-website, ons servicepunt (winkeltje) en de bibliotheek.

Klachten over Fuchsiana waren er natuurlijk zolang het blad bestaat, maar dat is zeker ook te zien als een blijk van verknochtheid aan het eigen clubblad. De NKvF heeft nu eenmaal een populatie voortkomend uit alle lagen van de bevolking en zoveel hoofden, zoveel zinnen.





Beek en donk 1994

Voor mij is bijvoorbeeld een groot deel van het "regionieuws" verspilde dure ruimte (de regio's hebben tegenwoordig toch hun eigen bladen) en kan de inhoud niet technisch genoeg zijn. Het merendeel van de lezers slaat die techniek graag over (de UTC heeft toch de eigen "Info" voor dat doel) en ziet vrees ik liever iets gezelligs.

Zeker in het begin, toen er op fuchsiagebied nog geen Nederlandstalige boeken

waren, heeft Fuchsiana veel nuttig werk gedaan bij de "opvoeding" van onze fuchsialiefhebbers. In de jaren zeventig vormde de uiterst leerzame "instructiebladen" een waar kookboek voor de behandeling van fuchsia's.

Ook bijdragen van mevrouw Van der Zee-Kruseman en de heren Van Suchtelen en Van der Grijp, om er maar een paar te noemen, hebben juist in die beginfase de liefhebberij op een hoger plan gebracht.



Helemaal in het begin had de redactie een rubriek "Mestkorreltjes", waar veel wetenswaardigs in was te vinden. Meestal over fuchsia's in de ruimste zin, maar bijvoorbeeld ook over het gedrag van de aapjes van de redactrice, die gek op fuchsia-bessen waren. Met veel genoegen herinner ik me de vaste rubriek van Antoon Bremer "Bij mij in de kas - of in de tuin" en wat zou Fuchsiana zijn zonder de inbreng aan tekeningen van Nederlandse cultivars en fuchsia-aquarellen van Aat van Wijk, om de kleurenplaten niet te vergeten. Die laatste leverden nogal wat problemen op, omdat een deel van ons ledenbestand ze apart wilde verzamelen. Daartoe moesten ze los in het tijdschrift liggen en mocht er geen tekst op de achterkant. Tegenwoordig is de oplossing dat ze als duo in het midden van Fuchsiana gemakkelijk uitneembaar zijn en de bijbehorende beschrijving er achterop staat.

Loeky, mijn echtgenote, die mijn Fuchsiana's per twee jaargangen vakkundig inbindt, heeft wat moeten knutselen om die losse kleurenplaten met behulp van een extra

stripje bij de beschrijving in te kunnen naaien. Ook dat is nu opgelost.

Ons verenigingsblad heeft in de afgelopen veertig jaar een enorme metamorfose ondergaan, van een gestencild clubblaadje, via een wat bleke Fuchsiana in zwartwit tot de steeds kleurrijker nummers van tegenwoordig.

Inhoudelijk, met het steeds toenemen van de kennis op fuchsia-gebied, was er ook sprake van een enorme evolutie. Maar vergis u zich niet, ook in die heel oude jaargangen, met al hun beperkingen, is veel misschien inmiddels wel vergeten kennis bewaard.

Om verantwoord veertig jaar fuchsiaherinneringen te kunnen ophalen, las ik ze allemaal door. Dat kostte veel tijd, maar het was echt geen corvee. Ik kan het u aanraden!







### **Ontwikkeling van de structuur van de NKvF in vogelvlucht**

Het viertal dat eind 1964 in Rotterdam bijeenkwam om de oprichting van een vereniging van fuchsialiefhebbers te bespreken, zal niet hebben kunnen vermoeden dat hun geesteskind in enkele decennia zou uitgroeien tot de huidige NKvF met zijn 26 regionale verenigingen en nog altijd meer dan drieduizend leden.

Tijdens de oprichtingsvergadering op 1 mei 1965 telde de NKvF ongeveer 40 leden. Het merendeel woonde in het westen van het land, vooral in de grote steden. Het fuchsiavirus had echter niet veel tijd nodig om zich over het hele land te verspreiden. Tweemaal per jaar organiseerde men een ledenvergadering. Om het contact tussen de leden in een bepaalde streek of deel van het land te versterken, ontstond eind jaren zestig het fenomeen 'contactadres'. Regionale contactpersonen organiseerden ruilmiddagen, open tuindagen en bijeenkomsten waarop allerlei aspecten van de fuchsiahobby

aan bod kwamen, zoals naamgeving, stekken, bemesting, snoeien, ziektenbestrijding etc.

Aanvankelijk waren deze regionale activiteiten niet alleen selfsupporting maar leverden ze ook nog een batig saldo voor de landelijke vereniging op. Vanaf 1983 kreeg men vanuit de landelijke vereniging een tegemoetkoming in de kosten. Vanuit de contactadressen ontwikkelden zich kleine afdelingen en van lieverlee vormden zich regionale bestuurtjes, vooral wanneer er plannen gemaakt werden voor het organiseren van een regionale tentoonstelling. In Fuchsiana dook naast de rubriek "Van de contactadressen" de rubriek "Uit de regio's" op. Het zou echter nog tot 1987 duren voordat de begrippen regio's en regionale afdelingen in de statuten werden opgenomen en dus





Nationale tentoonstelling te Zeist

officieel onderdeel uitmaakten van de structuur van de NKvF. Toch was het blijkbaar nog niet erg duidelijk hoe alles in de regio's reilde en zeilde. In 1990 werd een regionaal reglement aangenomen waarin, als aanvulling op wat in de statuten was geregeld, de regionale organisatie werd vastgelegd.

Begin jaren tachtig gingen er stemmen op om de organisatiestructuur van de NKvF in decentraliserende zin

aan te passen. Regionaal werden steeds meer activiteiten ontplooid en ontstonden voorlopers van de latere officiële regionale besturen. Het gevaar was wellicht niet denkbeeldig dat de NKvF op den duur uiteen zou vallen. Een herstructurering waarbij verschillende bevoegdheden zouden worden gedecentraliseerd, d.w.z. naar de regio's zouden worden overgeheveld, zou dat kunnen voorkomen. Niet iedereen was hiervan gecharmeerd en het



landelijke bestuur al helemaal niet. Voorzitter Nicolaas Aalhuizen was buitengewoon inventief en creatief maar bestuurdde de vereniging het liefst als een verlicht despoot. Hij liet zich niet graag in de wielen rijden door democratische spelregels, want die werkten volgens hem in een vereniging als de NKvF niet.

Om de groeiende onrust weg te nemen benoemde men begin 1983 toch maar een commissie die een advies inzake de verenigingsstructuur moest opstellen. De kern van haar voorstellen behelsde een indeling van de NKvF in districten met een eigen bestuur en een aantal door het landelijke bestuur gedelegeerde taken waarvoor een financiële tegemoetkoming uit de landelijke kas verstrekt zou moeten worden. Het landelijk bestuur was op zijn zachtst gezegd niet erg over deze voorstellen te spreken en wilde ze het liefst meteen van tafel vegen. De band van de leden met de landelijke vereniging zou verdwijnen en de districten zouden een natuurlijke neiging ontwikkelen om steeds zelfstandiger te gaan

opereren. Dat zou het einde van de NKvF betekenen. Wel erkende men dat hier en daar de contactpersonen niet goed functioneerden.

Bij de bespreking van de voorstellen op de Algemene Ledenvergadering gaf de voorzitter wijselijk eerst het woord aan de nestor van de vereniging, mevrouw Van der Zee. Zij benadrukte het belang van eenheid en samenwerking. Op voorstel van het bestuur werd tenslotte besloten het aantal contactpersonen per regio uit te breiden en geregelder met hen te overleggen. Ook zouden de regio's een financiële tegemoetkoming krijgen. De voorstellen van de adviescommissie zouden "zuinig worden bewaard"(!). Het bestuur kon opgelucht ademen.





Frans van Mameren

In de volgende jaren gaat er toch weer het een en ander mis. Er ontstaat een bestuurscrisis. Jan Kamphuis uit Assen wordt tot interim-voorzitter benoemd. Onder zijn wijze leiding wordt geprobeerd om de Nederlandse Kring van Fuchsia-'vrienden' uit het dreigende bestuurlijke moeras te trekken. Voorjaar 1986 krijgt de commissie Grijsen opdracht om voorstellen te formuleren om de vereniging opener en doelmatiger te laten functioneren. In haar

eindrapport pleitte de commissie voor de instelling van een Algemeen Bestuur waarin naast het Kernbestuur (later Hoofdbestuur genoemd) ook de 11 districtsvertegenwoordigers een plaats zouden moeten krijgen. Zij moesten de verbindende schakel vormen tussen het landelijk bestuur en de regio's die tot hun district behoorden. Op deze wijze zou een bredere spreiding van bestuursverantwoordelijkheid en meer inspraak en betrokkenheid van de leden gewaarborgd zijn.



Op de algemene ledenvergadering van 25 april 1987 waarop knopen moesten worden doorgehakt, waren ruim 400 leden aanwezig. Terecht werd gesproken over "een indrukwekkende demonstratie van zich medeverantwoordelijk voelen". De voorstellen werden met grote eensgezindheid aangenomen. Tot zijn grote genoegen kon Jan Kamphuis constateren dat een periode werd afgesloten "die we maar het liefst zo gauw mogelijk moeten vergeten". En vervolgens kon Flip van den Elshout de voorzittershamer vol goede moed van hem overnemen.

Intussen bleef de positie van de regio's onduidelijk. Volgens de statuten kende de NKvF nu regio's met een eigen regionaal bestuur. In een aantal regio's was dat inderdaad het geval maar in andere was nog slechts sprake van contactpersonen. De districtsvertegenwoordigers, gekozen door de leden van de regio's die samen een district vormden, werden niet overal erg welwillend ontvangen, zeker wanneer hij of zij uit een andere regio afkomstig was. Eigenlijk wist men niet wat men met deze

functionaris aan moest. Een ander heet hangijzer vormde de kwestie van de regiogrenzen. En dus kwam er weer een commissie, nu onder leiding van Jan Jonker, om een en ander te onderzoeken. Het werd al snel duidelijk dat de regio's meer zelfstandigheid wilden.

Bij de wijziging van de statuten in 1993 kregen alle regio's, voorzover ze daar niet reeds over beschikten, daarom eigen statuten, met de mogelijkheid daar op enig moment rechtspersoonlijkheid aan te verbinden. Dat laatste zou noodzakelijk kunnen zijn wanneer men zelfstandig een grote tentoonstelling zou willen organiseren. Het landelijke bestuur werd voortaan gevormd door een Hoofdbestuur en een Algemeen bestuur waarin naast het Hoofdbestuur vertegenwoordigers van alle regionale afdelingen zitting





NT 1995

hadden. De districten en hun vertegenwoordigers waren zodoende geruisloos van het NKvF-toneel verdwenen.

In de volgende jaren begonnen de regio's steeds sterker en zelfstandiger te worden. De leden voelden zich vooral bij de activiteiten in hun eigen regio betrokken. Ook het naast elkaar bestaan van regio's (regionale afdelingen) met én zonder rechtspersoonlijkheid bevorderde de samenhang niet. Voorzitter Piet Blaauw wees terecht op het gevaar dat de NKvF op den duur niet meer zou zijn dan "een samenraapsel van kleine verenigingen die nauwelijks nog een band met elkaar hebben". Het moest mogelijk zijn de structuur eenvoudiger te maken en toch de eenheid te bewaren.

En zo verdwenen in 2000 het Algemeen bestuur en de Algemene ledenvergadering. Daarvoor in de plaats kwam een Ledenraad, waarin iedere regionale vereniging (er werd niet meer over regionale afdelingen gesproken) een vertegenwoordiger heeft, als hoogste orgaan binnen de landelijke vereniging waaraan het Hoofdbestuur rekenschap en verantwoording schuldig is.

Zoals het een democratische vereniging betaamt, bepalen de leden uiteindelijk het beleid. De regionale verenigingen kregen tenslotte allemaal rechtspersoonlijkheid waardoor ze gelijkwaardig tegenover elkaar en in dezelfde verhouding tot de landelijke vereniging staan.



## NKvF-onderscheidingen

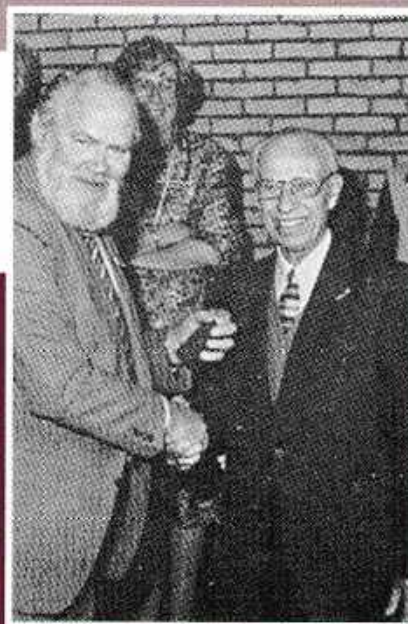
Naast het aanbieden van geschenken zoals bloemen bij alle denkbare gelegenheden, bestond de mogelijkheid mensen die belangrijk waren voor de vereniging speciaal te eren. Veel bestuursleden werden bij hun aftreden, zeker als dat na een lange zittingsduur was, benoemd tot erelid. Dit erelidmaatschap, dat onder andere vrijstelling van contributie voor het leven inhield, werd verleend aan: Mevrouw M.J. Meursing (de eerste voorzitter); Mevrouw A.P. Sicherer-Frijlink; de heer D. van Delen; Mevrouw C.J.M. de Backer-Goeyenbier; Mevrouw H. Aalhuizen-Nijhuis; de heer J. de Nie; Mevrouw L. van der Laan-Duyvendak en de heer Ir. J.E. Brill.

Eén van de langstzittende bestuursleden, de heer J.W.N.W. van der Post, stelde geen prijs op deze benoeming omdat hij zich niet wenste te conformeren aan het met hem in 1987 aftredend bestuur. Voorzitter Bob Aalhuizen trad een jaar eerder af en werd toen benoemd tot erevoorzitter. Dit gaf hem wonderlijk genoeg na zijn aftreden de gelegenheid

bestuursvergaderingen te blijven bijwonen. Zijn opvolger Christ Driessen gooide mede als gevolg hiervan na een half jaar het bijltje er bij neer. Na 1987 werden er geen ereleden meer benoemd.

Aan personen binnen en buiten de vereniging, niet bestuursleden, kon de voorzitter als blijk van waardering voor ten bate van de NKvF verrichte werkzaamheden een Zilveren Fuchsia uitreiken (Statuten art. 17). Het besluit daartoe werd genomen door het dagelijks bestuur.

De welhaast legendarische Dr. Sipke Appel ontvangt de Zilveren Fuchsia uit handen van Bob Aalhuizen



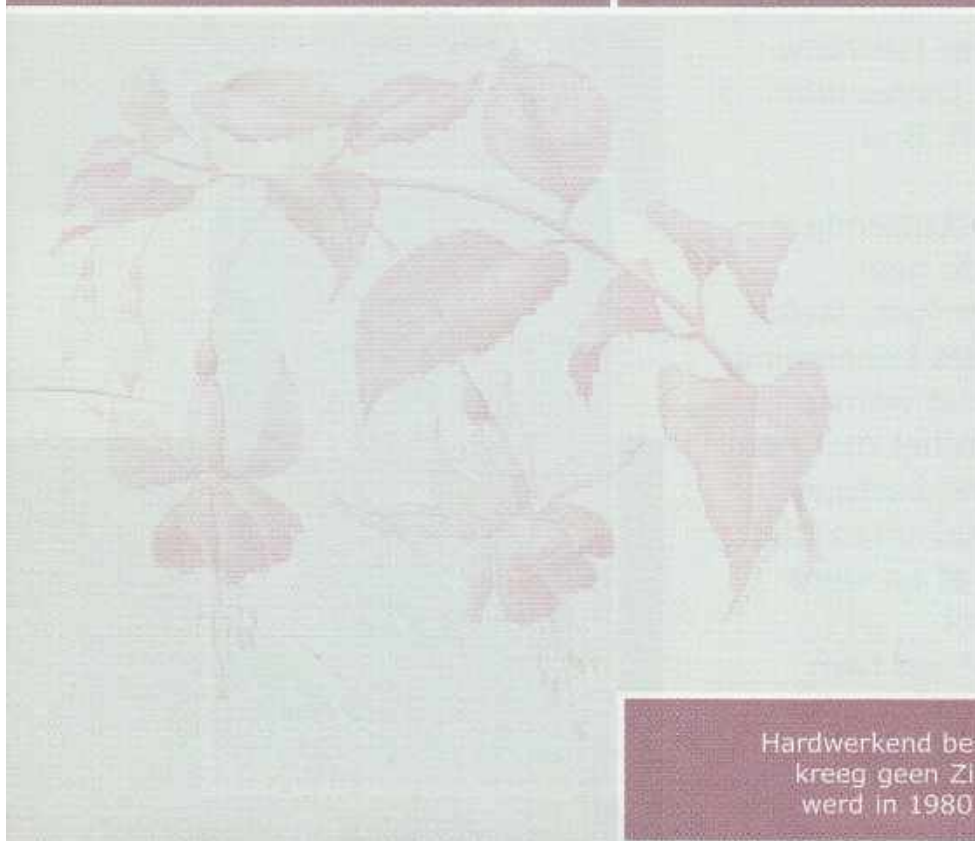




De Zilveren Fuchsia (nieuwe stijl)



Mevrouw Crucke speldt mevrouw Van der Laan de gouden fuchsia op



Hardwerkend bestuurslid Jan van Os kreeg geen Zilveren Fuchsia maar werd in 1980 "lid van verdienste"

1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden



Dragers van deze Zilveren Fuchsia (oude stijl) zijn: de heren B. Weeda en L. Westerhoff (20 sept. 1975); J. de Groot (27 mei 1978); Dr. S.A. Appel (29 sept. 1979); Ir. J.E. Brill, P. Vergeer en J.G. van de Beek (11 okt' 1980) (bestuurslid J. van Os werd omdat hij statutair geen recht had op deze onderscheiding bij de zelfde gelegenheid benoemd tot lid van verdienste) en als laatste A.A. Hetterscheid (26 april 1986).

Na 1987 werd de Zilveren Fuchsia vergezeld van een oorkonde met registratienummer door het bestuur uitgereikt wegens speciale verdienste jegens de NKvF. De ontvangers tot nu toe waren:

1. de heer J. Kamphuis in 1987
2. mevrouw Blom in 1999
3. de heer Blom in 1999
4. mevrouw D. Werker-Groenland in 2000
5. mevrouw Rijkoort in 2000
6. de heer Rijkoort in 2000
7. de heer T. Goedman in 2000
8. de heer H.J. de Graaff in 2002
9. de heer G. Bresser in 2002
10. de heer A. van Wijk in 2005



De bijbehorende oorkonde





NT '95  
inzending regio 13

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door:

### **Fuchsiakwekerij Theo Jeukens**

Teemkersweg 1  
7495 SM Ambt Delden  
T: (0547) 27 21 60  
I: [www.theojeukens.nl](http://www.theojeukens.nl)

fuchsiakwekerij  
**Theo Jeukens**



### **Graafland**

Utrechtseweg 37-39  
3544 NA Utrecht  
T: (030) 67 712 67  
I: [www.graafland.nl](http://www.graafland.nl)

**Graafland**  
VLEUTEN

### **Kwekerij Spek**

1e Hoornerveenseweg 7  
8181 LV Heerde  
T: (0578) 69 36 04  
I: [www.kwekerijspek.nl](http://www.kwekerijspek.nl)



1965 - 2005

40 jaar Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden





**Deze jubileumuitgave is een uitgave van:  
Nederlandse Kring van Fuchsiavrienden  
Abele Reitzesstraat 9  
9851 AT Burum**

